

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

3. DÜNYA SAVAŞI YAYILIYOR

• Marksist
Yöntem Ve
Opportünist
Yöntem

• En Temel
Sorunlar
Silahla
Çözömlenir

• Filistin ve
Irak'ta
SEÇİMLER

• Apoletli
Burjuvalar
Hizaya
Sokuluyor

• SEKA:
"Ya Kanlı
Kavga
Ya Yokluş"

• Emperyalist
Saldırğanlık ve
Dünya Sosyal
Forumu

• Antep
DİK
Röportaj

GENÇLİK BULUŞUYOR

5 MART

SAAT: 18⁰⁰ 22⁰⁰

PROGRAM

METİN KEMAL KAHRAMAN

HEMÊ HACÎ

AYIŞIĞI MÜZİK TOPLULUĞU

MURAT ATEŞ

TİYATRO

SİNEVİZYON ve ŞİİR

Yer: DOĞANAY DÜĞÜN SALONU:
Atatürk Mah. İktelli Cad. No: 156
Parseller İktelli/İst

:0212 495 26 15
292 13 48
650 74 61

Lider Kargo İşçilerine
Ziyaret

Emeğe Ezgi
Müzik Grubu

YAŞASIN ÖRGÜTLÜ
MÜCADELEMİZİ
KARGO LİDERİ
İŞÇİLERİ

30 Ocak 2005
Kadıköy

MARKSİST YÖNTEM ve OPORTÜNİST YÖNTEM

Gelişme basitten karmaşığa, bir alt biçimden bir üst biçime doğrudur. Gelişmenin basitten karmaşığa doğru oluşu genellikle gözardı ediliyor. Şeyleri durağan halde gören metafizik yöntem için bu normaldir. Fakat diyalektik yöntem, metafizik yönetime tamamen karşıt olarak, şeyleri hareket halinde, değişim ve karşılıklı etkileşim içinde ele alır. İşçi sınıfı hareketi içinde de bu marksist yöntemin sık sık unutulduğu görülüyor. Marksist diyalektik, gelişmenin karmaşıklığını, zenginleşmesini ve temelinde ki oluşumu irdeler, ortaya çıkarır.

Basitten karmaşığa, alt biçimlerden üst biçimlere gelişim yasası, toplumların tarihinde de gözlemlenebilir. İlkel komünal toplumdan bugüne gelen toplumsal gelişim basamağı, bunun en iyi tanıtıdır. İnsanlık bugün yeni bir gelişim basamağına varmış bulunuyor. Genel tarihsel gelişimde geçerli olan diyalektik yasalar, her toplum biçiminin kendi iç evrimi için de geçerli. Somut olarak irdelediğimiz kapitalist toplum, ilkel sermaye birikiminden bankalara, borsaya yani mali-sermaye çağına ulaşmıştır. Bu gelişimle birlikte yeni işbölümü ve yeni toplumsal ilişkiler oluşmuştur. Sonuçta kapitalist toplum, sayısız çizgiden meydana gelen son derece zengin bir toplumsal yapı olmuştur.

Emperyalizm ve mali-sermaye çağının bugün geldiği noktayı kavramak için; ilkel sermaye dönemini açığa çıkarmak için gerekenden daha güçlü bir teorik potansiyele ihtiyaç var. Kapitalist

sistemin bugünkü gelişimi ve uluslararası ilişkiler, düne göre çok daha karmaşıktır. Böylesine karmaşık ilişkileri açıklamak için bir deha değil, çok sayıda dahice zeka gerekiyor. Bugün de olayları gelişmeleri derinliğine kavramak için dahice düşünen kimselere gereksinme vardır; ancak gelişmenin ulaştığı karmaşıklık ve boyut daha çok deha, yani kolektif bir çalışma gerektiriyor. Ama her şeyden önce marksist diyalektiğin sağlam bir kavrayışı gerekiyor.

Diyalektiğin nasıl başarılı olarak kullanıldığına en iyi örnek Kapital'dir. Marx, Kapital'de kapitalist üretim biçimine olabilecek en somut biçimde yaklaşmakla kalmıyor, bunu yaparken kendi bilimsel yöntemini de yetkin olarak kullanıyor. Meta üretimine egemen olan yasalar, bu yasaların karşısına dönüşmesi ve diyalektik geçişler, Kapital'in konusudur. Sermayenin üretim sürecini teorik olarak çözümlerken Marx, basitten karmaşığa doğru gelişim gösteren meta üretiminin temelinde varolan hareket yasalarının nasıl işlediğini bize gösteriyor. Böylece Marx, kendi yöntemi sayesinde karmaşıklık gösteren kapitalist meta üretiminin yalın ve güçlü bir çözümlenmesini yapıyor. Kapital'in sistematığı ve kullanılan bilimsel yöntem, marksizmin bir hazır-kalıplar sistemi olmayıp, bir irdeleme yöntemi olduğunun iyi bir örneğidir.

Meta'nın ilk bakışta görüldüğünün tersine karmaşık bir şey olduğunu söyleyen Marx, onu, karmaşık yapısı içinde ele alır: "İlk bakışta bir meta, çok

önemsiz ve kolayca anlaşılır bir şey gibi gelir. Oysa metaın tahlili, aslında onun metafizik incelikler ve teolojik süslerle dolu pek garip bir şey olduğunu göstermiştir." Marx'ın yaptığı "metaın tahlili"ni izleyerek, metaın ilk görüldüğü gibi olmadığını, çok daha karmaşık bir şey olduğunu göstermektedir.

Fakat Marx'ın ulaştığı sonuç son derece yalın ve ikna edici: "Maddi üretim sürecine dayanan toplumun yaşam süreci, kendisini saran mistik tülü, üretimin, serbestçe bir araya gelen insanlar tarafından ve saptanmış bir plana uygun olarak bilinçli bir biçimde düzenlenmesi sağlanmadıkça, soyup atamaz." Meta üretimine dayanan toplumdaki tamamen farklı olarak, geleceğin toplumunda maddi yaşamın üretimi ve yeniden üretimi son derece sade olacaktır; bu üretim araçlarının üretiminde olduğu gibi, toplumun üyelerine dağılımında da böyle olacaktır. Marx, böylesi bir toplumun bir dizi tarihsel gelişmenin sonucu olabileceğini söyler: "Ne var ki bu da toplum için belli bir maddi temeli ya da kendileri de uzun zahmetli bir gelişme sürecinin kendiliğinden oluşmuş ürünleri olan bir dizi varoluş koşulunun bulunmasını öngörür." Dogmatiklerin oportünistlerin hiç anlamadıkları şey, böyle bir toplumun maddi koşullarının oluşmuş olduğudur. Hiç şüphesiz, bir şeyin koşulunun oluşması ile o şeyin kendisi tamamen farklıdır. O toplumun kurulabilmesi için komünist bir devrim zorunludur.

Yaşam son derece karmaşıktır ve zengindir. İçinde sayısız farklı çizgi ve olgu barındırır. Bu gerçekten hareket eden Lenin "Emperyalizm"ın "önsöz"ünde: "... toplumsal yaşamın görüngülerinin bunca karmaşıklığı içinde, herhangi bir tezi desteklemek için sonsuz sayıda uygun örnek ya da veri gösterilebilir" demektedir. Oportünistlerin tezlerini desteklemek için toplumsal yaşamdan örnek göstermelerinin nedeni, toplumsal yaşamın bu zenginliğidir. Tam da bu nedenle, toplumsal çözümlerinde sürekli yanlıya düşülür. Kendi tezlerini destekleyecek verileri ya-

şamda buldukları için iç rahatlığıyla hareket edenler, tam da bu nedenle büyük sıkıntılara ve teorik açmazlara düşerler. Çünkü düşünceleri tek yanlıdır, olayların harekete geçirici temellerini ve yasalarını anlamaktan uzaktır. Çünkü yaşam çok karmaşıktır ve sayısız çelişkilerle doludur. İnsan bilinci bu sayısız çelişkileri son nedenine kadar izleyemediği zaman yanılırlara düşmekten kurtulamıyor.

Olayları son nedenine kadar kovalayan ve müthiş diyalektikçi olan Lenin, yaşamı tasarlanan “saflık” içinde değil de, tüm karmaşıklığı ve zenginliği içinde irdelemek gerektiğini, doğada ve toplumda (genel olarak yaşamda) hiçbir şeyin “saf” halde olmadığını belirtir ve Marksistlerin izlemesi gereken yolu gösterir: “*Evrimsel bilimsel yöntemin son sözünü oluşturan marksist diyalektik, konunun yalıtık, tek yönlü, çarpıtılmış ve sapıtılmış değerlendirilmesini yasaklar.*” Toplumsal olguları bütün karmaşıklığı ve başka olgularla karşılıklı ilişkisi içinde ele almayı, “saf” halde ve yalıtık biçimde ele almak isteyenler diyalektikle karşı karşıya gelirler. “*Marksist diyalektik*”, diyor V. İ. Lenin, “*işte tam da bunu öğretir ve saflik kavramının, şeyleri bütün karmaşıklığı içinde ve sonuna kadar kavramayan insan anlayışının belli bir sınırlılığı ve tek yanlılığı olduğunu gösterir.*” Lenin, kapitalizmi örnek olarak küçük burjuva ilişkilerden yalıtık ve saf halde düşünenlerin tek yanlılığını ve sınırlılığını gösterir. Olayları değerlendirmede tek yanlılığa ve sınırlılığa düşmemek için marksist diyalektiği doğru uygulamalıyız.

Engels, Marx’tan sonra, materyalist tarih anlayışını karikatürize eden “materyalistlerin” eleştirisine belli bir ağırlık verir. Onları, materyalist tarih anlayışını bir araştırma yöntemi olarak görmek yerine, her tarihsel olaya rahatlıkla uygulanabilen bir denkleme indirgedikleri için eleştirir: “*Marx’ın, en iyi yapıtlarının bile işçiler için yetersiz olduğunu düşündüğünü ve işçilere en iyinin dışında bir şey summayı suç saydığını*

bu baylar bir bilselerdi!...” Böyleleri bizde de hiç az değil. Ekonomik, toplumsal olgular hakkında hiç ciddi bir araştırma yapmadan kolay sonuçlara ulaştıran çok sayıda “materyalist” var. Toplumları inceleyerek belli sonuçlar çıkaracaklarına, kendi dogmalarını topluma kabul ettirmeye kalkışır. Sonuçta dar kafalı oportünistler, yüzeysel, uyduruk görüşleriyle yıllarca işçileri kandırdılar. Onların durumları ortaya çıkarmak da bize düşüyor.

Tarih basit matematik denklemi açıklanır gibi açıklanamaz. Tarih son derece karmaşık ilişkiler içinde gelişir. Tarihin koşulları ve öncülleri (ekonomik, politik, hukuki, felsefi, sanatsal vb.), o sayısız çelişki ve ilişkisi içinde incelenmeli. Engels’in ifadeleriyle: “*Böylece, bir bileşke -tarihsel olay- doğuran, birbirleriyle kesişen sayısız güç, sonsuz bir kuvvetler paralel kenarı dizisi vardır.*”

Oportünistler olayları, tarihsel koşulları ve çelişkileri içinde son nedenine kadar izlemezler; olayların kendisinden hareket ederler. Oysa ki, günlük olaylar belli bir temelde ortaya çıkıp gelişme gösterirler. Temeldeki nedenlerde bir değişim olduğu zaman, olayların yönü de değişmeye başlar. Örnek olarak ekonomik krizleri gösterebiliriz. Ekonomik krizler, olayların devrimci bir yönde gelişmesine yol açar. Temeldeki bu neden görülmediği zaman, günlük olayların yönünü doğru olarak anlayamayız.

Materyalist tarih anlayışı, tarihi araştırma yöntemi, bir irdeleme yöntemi olarak anlaşılmalı ve ele alınmazsa karşıtına dönüşür; yani olaylara hazırcılık yaklaşımına, olayları ve olguları hazır düşünce kalıplarına sokmaya çalışmaya, özcesi düşünce imalatçılığına dönüşür. Diyalektik yöntem de, olguları tüm karmaşıklığı içinde, karşılıklı etkileşim içinde ve değişim içinde ele almazsa, her şeye durağan halde bakan metafiziğe, karşıtına dönüşür.

Şu anda oportünistlerde olan da bundan başkası değildir.

C.DAĞLI

Materyalist tarih anlayışı, tarihi araştırma yöntemi, bir irdeleme yöntemi olarak anlaşılmalı ve ele alınmazsa karşıtına dönüşür; yani olaylara hazırcılık yaklaşımına, olayları ve olguları hazır düşünce kalıplarına sokmaya çalışmaya, özcesi düşünce imalatçılığına dönüşür. Diyalektik yöntem de, olguları tüm karmaşıklığı içinde, karşılıklı etkileşim içinde ve değişim içinde ele almazsa, her şeye durağan halde bakan metafiziğe, karşıtına dönüşür.

En Temel Sorunlar Silahla Çözülür

Ardı ardına gelen politik olaylar, iç savaşın karşıt cephelerini bir kez daha, çok şiddetli çarpışmalara doğru sürüklüyor. Buna şaşmamalı. Çünkü, sınıflı toplumlarda, en yaşamsal sorunlar her zaman, şiddet ve iç savaş yoluyla çözümlenir.

Bir yanda Türkiye işçi sınıfı ve Kürt halkı; diğer tarafta ise sermayedarlar ve onların yönlendiriciliğindeki karşı-devrim cephesi. Her iki tarafta da öfkenin ne denli büyüdüğünü ve dizginlenemez olduğunu, karşılıklı atılan adımlarda görmek mümkün. Her iki cepheyi kaynaştırmaya çalışan her oluşum, daha en başta ölü doğuyor. Uzlaşma çağrıları da, havada kaybolup gidiyor. İşçilerin içinde, ideolojik düzlemde düzene en yakın olan kesimlerinde bile, sermaye güçleri ve devletle dış kapışma eğilimi güçleniyor.

İzmit SEKA işçilerinin fabrika işgali ve kararlı tutumları, sınıfın diğer kesimleri üzerinde etkili oluyor. Et-Balık Kurumu işçileri aynı yola girerken, özellikle Kürdistan'da yaygın olan Tekel fabrika işçilerinden de kararlılık ve öfke dolu sesler yükseliyor. Bu tür kararlı eylemler, her zaman büyük çatışmalara gebe. İşçiler bunu iyi biliyorlar, farkındalar ve bu kararlılığı göstermek bile, işçi sınıfının kendine olan güvenini yükseltiyor. Gerçi sınıfın ezici çoğunluğu henüz çok donanımsız, hemen hiç silahları yok, hareketin gitmesi gereken yönü üzerinde de hiçbir fikir birliği yok. Ama öğrenecekleri iç savaş dersini almaya doğru gidiyorlar. Devletin şimdilik oyalama taktiğine başvurması, ortamın çatışmalı karakterini değiştirmez. SEKA işçileri kararlılıklarını devam ettirdikleri sürece, bu çatışma kaçınılmaz olacaktır.

Tek başına SEKA ve onun örnek aldığı diğer eylemler, bir toplumdaki iç sa-

vaşın yeniden kızışmasına neden olamaz. Fakat SEKA eylemi, işçi ve emekçileri her yandan kısaca alan sermaye baskısı karşısında, artık kavgayı erteleyecek durumun, olanakların kalmadığını gösterir. Ve böylesine bunaltıcı kriz havasının hakim olduğu, emekçiler içinde anlatılmaz bir sefaletin karabasan gibi hayatı çekilmez kıldığı ortamlarda, her kararlık gösterisi, emekçilerde duygu birliği yaratır; her eylem, genel politik ortamın daha da ısınmasına neden olur.

Ve Siirt Ve Hakkari...

Hemen hemen aynı koşullar, ezilen Kürt halkı arasında da hükümünü sürdürüyor. Aradaki fark, Kürt halkının silahlı birliklere ve bilinçli milyonlara sahip olmasıdır. Kürt halkı, kavganın hangi hedeflere bağlanacağı konusunda, onu sürekli geri çeken ve kararsızlaştıran öncülerine rağmen, her fırsatta sokakları savaş alanına çevirmekten geri kalmıyor. Siirt'te yaşanan olaylar, bu açıdan oldukça dikkat çekiciydi. Gerilla cenazelerini karşılamak için toplanan binlerce kişi, iki gün boyunca kenti, serhıldan dönemlerinin Cizre ve Şırnak'ına çevirdiler. Kürt halkının bu yoksul kesimleri, belki parti binalarının değil ama sokakların tek hakimi.

Kürt halkını bu denli öfkeli yapan, ezilen ulusa karşı egemenlerin katliamcı ve aşağılayıcı tutumlarını sürdürmeleridir. Ağır sefalet koşullarına eşlik eden bu muazzam baskılar, Kürt halkını sermaye ve onun devletine karşı, her an ayaklanma halinde tutuyor.

İç savaşın en yoğun çatışmalarıyla dolu o "kan ve gözyaşı" yıllarının, eğer her iki taraf da akılcı davranırsa, yeniden yaşanmayacağına dair o safca inanç, reformistlerin amentüsü haline gelmişti. Oysa, devrim ve karşı-devrim cephelerinde toplumun en keskin biçimde ayrıştığı;

bu ayrışmaya neden olan derin tarihsel ve sosyal koşullarda hiçbir iyileşmenin olmadığı yerde, akılcılık ve iyi niyet, yalnızca halkların daha fazla acı çekmesine yarıyor. Akılcılık ve iyi niyetler arkasına gizlenmiş oportünizm, en kötü oportünizmdir.

Uzlaşma Gemisi Batarken...

Geride kaldığı düşünülen yoğun savaş günlerinin, hemen önümüzde durduğuna dair işaretler çoğaldıkça, sosyal-reformistler ve uzlaşmacılar, gelişmeleri tersine çevirebilmek için kolları sıvadılar. Aydın girişimleri, canlı kalkanlar, devrimci düşüncüyü dışarıda bırakan "yeni zihniyet" in halk içinde taban bulmasına yönelik DTH gibi faaliyetler de hız kazandı.

Öcalan, yaklaşan çatışmanın büyüklüğü konusundaki kaygılarını ve Kürt halkına uyarılarını şöyle dile getiriyor: "Üç bin Kürt köyü boşaltıldı, şimdi kentler de boşaltılır... Kan deryasına dönecek... Bu sefer Türkiye çok zarar görebilir."

Oysa, bu tür gelişmelerin, burada aktarıldığı gibi, halklar için göz korkutucu bir yanı yok. Böylesi çatışmalardan, tarihsel olarak aşılmış olan, geleceği olmayan sınıf, burjuvazi korkar. EMEP ve diğer sosyal-reformistler, o kavga ve devrim dolu günleri "kan ve gözyaşı" yılları olarak anıyorlar. Kahredici bir sefalet ve baskı altında yaşayan halklar için "kan ve gözyaşı" yılları, kurtuluş umudunun büyüdüğü yıllardır. Kürt halkı onbinlerce evladını kayıp verdi ve bu muazzam be-

delin her damla kanının hesabını tutmaya devam ediyor.

O büyük kavga günlerinde, sadece “kan ve gözyaşı” görmek, tam da burjuvazinin yıkılabileceğine olan inancını yitirmiş reformist kafalara yakıştır. Kanın akmadığı, gözyaşının dökülmediği tek bir devrim var mıdır? Kan ve gözyaşı dökmeyen halklar, düşmanını yere sermek kararlılığını kuşanmak için gereksinim duyduğu öfkeyi nasıl biriktirecek? Ama reformistlerin halkları böyle korkutmaya çalışmaları

boşuna. Halklar, onlar gibi karakter yoksunluğu içinde değildir. Halkların, kaybettiklerinin ardından, sadece gözyaşı dökmediklerini görmek için, son otuz yılın mücadelelerine ve en son örnek olarak Siirt olaylarına bakmak yeter. Olayların içinden birinin, 65 yaşında bir ihtiyar-delikanlının anlattıkları, Gündem gazetesinde yayımlandı. “Önümüze panzerleri, eli kanaslı özel timleri çıkardılar. Biz deliye döndük” diyordu bu yüreği genç adam ve ekliyordu: “DEHAP’lılar olmasaydı, bizi kimse durduramazdı.” Ne kan ne de gözyaşı geriletiyor Kürt halkını. Reformistleri ve diğer uzlaşmacıları bugün “eyvah”lara sürükleyen de, işte halklardaki bu sağlam karakter ve mücadele azmidir.

İç Savaşın Burjuvaziyi Korkutan Yüzü

Sermayenin devleti, savaşın yoğun yaşanacağı yılların uzak olmadığını pekâlâ biliyor. Gelişmelerin birçok açıdan gözlerini korkuttuğu ise, dile getirilmeyen bir gerçek. Ama bazen bunu itiraf ediyorlar. Radikal gazetesinden Murat Yektin, TSK’nın Kandil Dağı’na bir operasyonu göze alamadığını yazdı. Kandil Dağı’na yapılacak bir operasyonun önündeki esas engel, ABD değil, bu korku ve tedirginliktir.

’90-’99 yıllarında en sert biçimlerine ulaşan iç savaş, Türk sermaye sınıfına evrensel bir gerçeği öğretti: Hiçbir düzenli ordu, bu denli uzun bir iç savaşa dayanamaz. Bu ordu, teknik temeli ne denli güçlü olursa olsun, moral bozukluğundan kaçınmaz. Moral dağımlığı ise, burjuva düzenli orduların disiplin ve örgütlenmesini sarsarak, elindeki teknik gücün etkinliğini ve avantajını onun elinden alır.

Yine Murat Yektin’in yaptığı bir röportajda Süleyman Demirel, önemli itiraflarda bulunuyordu. Demirel’e göre, ordu içinde generallerin çoğu ’97 yılından itibaren, orduyu savaştan çekip, yerine sivillerin sürülmesini savunuyorlardı. Fakat bu, yine Demirel’e göre, çok tehlikeli bir yol olurdu. Bu değerli itiraf, uzun süreli iç savaşlarda, karşı-devrimin düzenli ordusunun direncinin nasıl kırıldığının bir başka kanıtı. Tam da bu söz konusu dönemde, emperyalizmin ortak operasyonu ile Türk hükümetine teslim edilen Öcalan’ın yakalanması sayesinde, TSK’ya ve tüm diğer yöneticilere, ihtiyaçları olan büyük moral destek sağlanmış oluyordu.

Uzun süreli iç savaşların yaşandığı bütün ülkelerde aynı eğilimi görebiliriz. Düzenli ordular, baş gösteren moral bozukluğundan bir bozguna yol açmaması için, bir aşamadan sonra iç savaşın ağırlığını, silahlı sivil gruplara kaydırır. 40 yıldan bu yana süren Kolombiya iç savaşında faşist sivil ordunun kullanılması, Guatemala’da benzer örgütlerin, bizzat dönemin ABD büyükelçisi Neqroponte (şimdi Bağdat’ta) aracılığıyla yönlendirilmiş olması bir tesadüf değil. Keza, İrlanda’da yüzyıldan fazla süren iç savaşta İngi-

liz ordusu, işbirlikçi Ulster gönüllüleri ile, İRA’ya set çekebildi.

Türk tekeli sermayesi, yakın geçmişte, benzer bir uygulamayı Hizbullah aracılığıyla hayata geçirmeye çalıştı, fakat başarılı olamadı. Onca para, silah ve kadro yardımına rağmen Hizbullah, kendini Kürt halkı içinde açıkça ifade edebilecek kadar bir güç kazanamadı. Bunun yerine, kentlerin ıssız ve karanlık sokaklarında silahsız sivilleri alçakça katleden, ancak bu kadarına gücü ve yüreği yeten bir katiller sürüsü çıktı ortaya. Oysa bu kadarı, sermayenin işine yaramazdı. Böyle bir örgüt ne İrlandalı Ulster gönüllülerinin ne de Kolombiya ölüm mangalarının yerini tutabildi. Hizbullah, hep yeraltında ve karanlık sokakların gölge-lerinde kaldı.

Tüm hamasi nutuklara, silahların gücüne olan güvene, gösteriş merakı ve boş şişirmelere rağmen, sermayenin düzenli ordusu, uzun iç savaşlar karşısında çaresizdir, güçsüzdür. Düşünülmenin aksine, o “kan ve gözyaşı” ile anılan yılların yeniden gelmesinden en çok tedirginlik duyanların başında, TSK geliyor. Bir operasyon için ABD’ye yalvarmalarının arkasında yatan nedenlerden biri de budur.

Yanı Başımızdaki Devrim Ocağı

Türkiye ve Kürdistan’da sınıf savaşının ateşinin yükselmesi, sadece iç siyasi gelişmelerden kaynaklanmıyor. ABD emperyalizminin başlattığı ve şu aşamada sürdürmekten başka bir seçeneğinin olmadığı 3. Dünya Savaşı, birçok ülkede iç savaşları körükliyor, uyuyan devi uyandırıyor. Ve reddedilemez bir gerçek olarak; Irak halklarının işgale karşı başlattığı büyük savaş, ABD’yi daha şimdiden yenilgi itiraflarına sürüklerken, tüm dünyada da sınıf savaşlarının çitasını yükseltiyor. Elindeki silahlarla, son derece iyi örgütlenmiş bir savaşım yürüten Irak halkları, bir toplumun en önemli sorunlarının ancak zor araçlarıyla çözülebileceğini tüm dünya emekçilerine bir kez daha güçlü bir şekilde gösteriyor. Bu çita, Vietnam Savaşı sırasında da yükselmiş, dünyanın birçok ülkesinde silahlı devrimci gruplar, kimi günümüze dek süren iç savaşların yolunu döşemişlerdi. Irak’taki durum, dünyadaki dengelerin silahlı bir devrimden yana dönmesinde muazzam etki yaratıyor.

Hemen yanı başımızda, Irak'ta yükselen bu ateş, yarattığı önemli siyasal ve tarihsel sonuçlarla, Türk teknelci sermayesini gerçekten çok zayıf bir durumda yakaladı. Tam da devrimin boğulması yolunda AB emperyalizmine bağlanan umutların suya düştüğü, AB üyeliği avuntularıyla artık toplumu denetim altına almanın mümkün olmadığı bir zaman diliminde Türk teknelci sermayesi, sınıf savaşımının bu en sert yasalarına uyum göstermekten başka ne yapabiliirdi ki? Bu, "AB'ye uyum yasaları"nın yerini hemen aldı. Ardı ardına gelen infazlar, katliam tehditleri, tetikteki parmakların beynin yerine düşünmeye başladığı umutsuz bir histerinin başlangıcıdır.

Tarih Tekerrür Etmez

Yeniden yükselen bu yoğun iç savaş dönemi, geçmişin bir basit tekrarı olmayacaktır.

Geçmişte burjuva sınıf, özellikle Türkiye işçi sınıfını temel sorunlara karşı tavırsız bırakabilmek için elinde birçok maddi araçta sahipti. Fakat bu süre içinde emperyalist ilhak alabildiğine ilerledi. Artık ne para basma yetkisi, ne de bütçe oluşturup bunu yürütme yetkisi, TC'nin elinde değil. Bununla birlikte, sermayenin ulaştığı birikim ve merkezileşme, on beş yıl öncesiyle kıyaslanmayacak düzeydedir. Bu birikimin kendi ihtiyaçları ve kızışan teknelci rekabetin ekonomide yarattığı derin bunalım nedeniyle sermaye, işçi sınıfına çok yönlü saldırılar ve baskılar kurmak zorunda kalıyor. Bir yanda gecekondu yıkımları, diğer yanda özelleştirmeler yoluyla işsizleştirmeler; bir yanda olağanüstü yükselen vergiler, diğer yanda ücretleri düşürüp çalışma saatlerini yükseltme zorunluluğu; bir yanda sigorta ve sağlık sisteminin yasaklanması... Burjuvazi, yeniden yükselen iç savaşta, işçi sınıfının o eski günlerdeki tavrına çok ihtiyaç duysa da, aynı günlerde sınıfın öfkesini burnuna getiren bu saldırıları ardı ardına uygulamaya koymak zorunda kalıyor. Bunları ne erteleyebilir ne de yumuşatabilir. Bu nedenle, yeniden yoğunlaşan iç savaşta Türkiye işçi sınıfı, çok daha etkin bir rol alacaktır. Tabii, sosyal-reformist partiler ve onların dizlerinin dibinden ayrılmayan o-

portünistler, işçi sınıfının oynayacağı bu rolü etkisizleştirmek için, daha bugünden ileri sürdükleri çapsız, ıvır-zıvır talepleri sınıfa egemen kılmayı başaramazlarsa...

Zafere Çıkan Tek Yol

Tüm olayların kanıtladığı şu tarihi gerçek, bütün emekçilere ve ezilen halklara anlatılmalıdır: Bir halk, eğer silahlıysa ve silahların gücüne dayanıyorsa, ancak o zaman burjuvazi için gerçek bir tehdit oluşturabilir. Halkın ve işçi sınıfının çoğunluğunun gerçekleri anlamadığına ve burjuvalarca aldatılmaya her an hazır olduklarına dair o sefil söylemin canına okumalıyız. Yaşanan her şey işçilere, emekçilere ve Kürt halkına her gün birçok defa, bu temel gerçeği gösteriyor.

Ve bu kez, iç savaş kazanabilmek için büyük maddi zemine sahibiz. Çatışmaların şurada-burada dağınık ve tek tek ortaya çıkışına dair, saldırılara karşı bütün emekçilerin ve Kürt halkının bir türlü bir araya gelmemesine ilişkin o sapsarı teorileri toprağa gömmenin vakti geldi. Eğer mücadelenin koşulları, çeşitli sınıfları kendi iradeleri dışında en sert kavgalara doğru sürüklüyorsa, bu mücadeleciler kesimler, binbir yoldan, hiç kimsenin daha önceden aklına gelmeyen yollardan, birleşmenin, bir güç yaratmanın önünü mutlaka açarlar.

Bu savaş uzun süredir devam eden ve yine aynı kesintisizlik içinde uzayacak olan bir iç savaştır. Halklar sıfırdan başlamıyorlar, geçmişin büyük deneyimleri onlara yardımcı olacak. Ve bu savaşta kitlelerle bağlar konusunda moda olan kötümser düşüncelerle kendini kötürüm etmeyen bir parti; bulunduğu her alanda sınıf savaşımının öncülüğünü ele geçirmek için özel bir çaba ve yetenek gösteren bir parti -bugün ne denli yetersiz görünürse görünsün- aynı zamanda sağlam bir karakter ve kararlılık gerektiren bu savaşın öncüsü olmayı başaracaktır.

SEKA ve Siirt... 2005 yılı hızlı başladı; mücadeleyi yoğun iç savaşa doğru yeniden taşırın olaylar ardı ardına patlak veriyor. O "çığgın yıllar"ın yeniden ortaya çıkışı, bizi devrimci iktidarın kapısının önüne götürüp bırakacak. O kapıdan içeri ise, ancak silahla girilir□

Örgütlü Hareket Etmek

Merhaba Yeni Evrede Mücadele Birliği Okurları,

Ben 23 yaşında genç bir işçiyim. Şu anda Esenyurt Evren 1 Oto Sanayi Sitesi'nde Eylül Tekstil ürünleri yıkama sanayi fabrikasında çalışmaktayım. Çalıştığım yeri vardiyalı sistem olarak, çift vardiya çalışıyor (12 saat gündüz, 12 saat gece). Çalıştığım işyerinde 130 işçi var ve hiçbirinin sigortası yok. İşin garip yanı, işçilerde birlik ve beraberlik de yok. Patron hakkını aramasını bilen işçiye 20-30 milyon sus payı veriyor ki, işçileri ayaklandırmasını diye.

Buradan genç bir işçi olarak tüm halkların işçilerine sesleniyorum: İşçiler birleşelim, örgütlenelim, haklarımızı alalım. Çalıştığımız yerlerde bizimle beraber emek gücünü satan, alın terini döken arkadaşlarımıza sesleniyorum: Bizi, işçileri, bizden başkası anlayamaz patron senin kolun koptuğunda, baca-

ğın kırıldığında sahiplenmez, SSK'nı 20-30 milyona gideremez.

Biz haklarımızı ancak örgütlenirsek, birlikte hareket edersek (SEKA gibi, Lider Kargo gibi), patrona karşı olan net kararlılığımızla alacağız. Unutmayalım ki yaşama dair bütün her şeyi bizler, işçi-emekçiler yaratıyoruz. Birlikte üretiyoruz, öyleyse birlikte hareket etmeliyiz.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

**Y. E. Mücadele Birliği Okuru
Esenyurt'tan Genç Bir İşçi**

Emperyalizm açısından sorunlu iki Ortadoğu ülkesinde, Filistin ve Irak'ta seçimler yapıldı. Bunlardan ilki, sonuçları itibarıyla ABD-İsrail çıkarları açısından bir trajediye dönüşürken, ikincisi tam bir komedi oldu.

Filistin'in simge lideri Arafat, bizzat işbirlikçi Filistin burjuva önderliğinin rol aldığı bir "operasyon" ile ortadan kaldırıldığında, ABD-İsrail "barış planı"nın önu açılmış olacaktı. Bu hedeflenmişti. Filistin Devrimi'nin dışarıdan boğulamayacağı kesin olarak anlayan emperyalist-siyonist ortaklık, devrimin karşısına bizzat kendi evlatlarını çıkarmanın yollarını arıyordu. Oslo Barış Süreci ile başlatılan, Filistin Özerk Yönetimi ile yapılmak istenen buydu aşlında. Ama Arafat, alttan gelen baskının etkisiyle, bu tam teslimiyet yoluna girmede. Bir uzlaşmacı, bir ara halka olarak kaldı hep. O, Filistin halkının gözünde Abu Ammar (Kurucu) idi. Halk nezdindeki bu kimliği, Arafat'ın aiming Araf'ta kalmasına, uzlaşma çizgisini aşip teslimiyet rayına girmesine engel olmuştu.

Şimdiki lider Ebu Mazen (Mahmut Abbas), işbirlikçi Filistin burjuvazisinin bu seçkin temsilcisi, iç baskı ve ABD-İsrail dayatmasıyla başbakan olduğunda, Arafat'ı yetkisiz bir başkana dönüştürmenin yollarını aradı. Adımlar attı. Olmadı. Halk desteğini iyi kullanan Arafat, Ebu Mazen'i safdışı etti. Sonuçta, Arafat hayatta olduğu sürece, ABD-İsrail planlarının kazasız belasız uygulamaya konamayacağı açığa çıkmış oldu. Öyleyse Arafat ortadan kaldırılmalıydı. Öyle de oldu. Bir anda durumu ağırlaşan Arafat, Fransa'ya götürüldü ve orada öldü. Zehirlendiği söylentileri ayyuka çıkmışken, otopsi bile yapılmadan apar topar gömüldü. Hiç kuşku yok ki, başrolünü Ebu Mazen'in çektiği işbirlikçi ekip, bu imha operasyonunda, bizzat emperyalistlerin desteğiyle hareket etmişlerdi. Şimdi, Arafat ortadan kaldırıldığına göre, devrimi boğmanın adımları atılabilir.

Arafat'ın yerine kimin geçeceği sorunu çözüme kavuşturulmalıydı önce. ABD-İsrail ve AB'nin tercihi, Ebu Mazen'den yanaydı. Ama Ebu Mazen'in adaylığına karşılık, Mustafa Barguti ve İsrail zindanlarındaki Mervan Barguti adaylıklarını koydular. Mervan Barguti -ki El Aksa Şehitleri Tugayı'nın lideri durumunda- ilginç yöntemlerle "ikna edildi". Şaron yönetimi, Filistinli yetkililerin Mervan Barguti ile görüşmeleri için özel izin verdi. Pazarlıklar, tehditler ve rüşvetler döndü. Sonuçta Mervan Barguti, adaylıktan çekildiğini açıkladı. Bir süre sonra da hücre cezası kaldırılarak normal koşu verildi. Mustafa Barguti'ye gelince... Seçim kampanyası sırasında İsrail askerlerince saldırıya uğradı, dövüldü. Böylesine pervasız bir uygulamayla karşılaştı. Sonuç olarak seçimleri Ebu Mazen kazandı.

Ebu Mazen derhal barış görüşmeleri için kolları sıvadı. Filistinli örgütlerin liderleriyle ateşkes için görüşmelere girişti. Hamas ve İslami Cihad gibi gerici örgütlerle pazarlığa oturdu. Bu arada Gazze Şeridi'ndeki sınır bölgelerine, silahlı Filistinlileri engellemek için polis kuvveti koydu. Böylece Filistinli savaşçıları bizzat Filistin polisi eliyle baskı altına alma yolunu tuttu. Silah taşımak yasaklandı. ABD-İsrail ortaklığının en temel dileği böylece gerçekliğe dönüşüyordu. Devrimin ulusal renkleri solmaktaydı. Demek ki, sınıfsal dinamiklerin önu açılacak, Filistin Devrimi, bir iç savaş sürecini de kapsayacak yeni bir aşamasına evrilecekti.

Bu arada intihar saldırılarıyla direnişin en ses getirici (ve en tartışılan) eylemlerini gerçekleştiren Hamas ve İslami Cihad gibi gerici örgütler, bir yandan Ebu Mazen ile koltuk pazarlığına girişirken, diğer taraftan direnişin başına geçmeye, alttan yükselen dalganın sırtında zirveye çıkmaya çalışıyorlardı.

İşte bu ortamda yerel seçimler gerçekleşti. Gazze Şeridi'nde

Filistin ve Irak'ta SEÇİMLER

Hamas, oyların yarısından fazlasını alarak büyük bir çıkış yakaladı. Emperyalistler açısından gerçekten trajik bir gelişmeydi bu. Kendi elleriyle büyüttükleri dinci örgüt, özünde Filistin Devrimi'ne pek çok zararlar veren, yaptığı eylemlerle aynı zamanda ABD-İsrail çıkarlarına da zarar veren bu örgüt, seçim oyunundan güçlenerek çıkıyordu. Ebu Mazen'e bağlanan hayaller, bir

kez daha yıkımla karşı karşıya mı geliyordu yoksa? Arafat karşısında yenilen Ebu Mazen, yine Filistin halkının desteğini alamamış, yine halka rağmen ABD-İsrail planları doğrultusunda çalışmak zorunda kalmıştı. Seçimler, trajik bir şekilde, emperyalistlerin aleyhine dönmüş durumda.

Irak'ta Seçim Güldürüsü

İkinci seçimler, işgal altındaki Irak'ta yapıldı. İşgale meşruiyet arayan ABD, kendi ajanı Allawi eliyle bu meşruiyeti sağlayamayacağını çok iyi biliyordu. Direnişin artan gücü, uluslararası tepkiler, köşeye sıkışmışlık, ister istemez farklı yöntemleri zorunlu kılıyordu. Kendi kamuoyunda da bir "zafer"e ihtiyaç duyan Bush yönetimi, evlere lenlik bir seçimle, Irak'a bahsettiği demokrasinin bir yönünü daha tüm dünyaya göstermiş oldu.

Ne seçmenler vardı ortada, ne nüfus sayımı. Güney Kürdistan'da, işbirlikçi Talabani-Barzani önderliği eliyle bu demokrasicilik oyunu bir parça başarı sağlayabilirdi. Öte yandan bu durum, Kürtler açısından da, hak ettiklerinin çok gerisinde de olsa, kendi gelecekle için düşüncelerini açıklama fırsatı demektir. Seçim sonucunda Kürtlerin %95'inin bağımsızlıktan yana oy kullanmaları, bunun bir göstergesidir.

Öbür taraftan Şii ve Sünni Arapların bu seçim oyunundaki tutumları önem kazanıyordu. Sünniler seçimleri boykot ederek direniş güc kattılar. Şiiilerin uzlaşmacı liderleri ise seçimlere katılma yönünde karar aldılar. Böylece dünyaya üç parçalı bir Irak çıkmış oldu. Kuzey'de, fiilen özerk (hatta neredeyse bağımsız) bir devlet olarak Kürtler, Güney'de uzlaşmacı da olsa işgalciler açısından sorunlu bir Şii bölgesi; ve orta kesimde işgale karşı şiddetli bir savaş sürdüren Sünniler.

Böyle bir ortamda yapılan seçimlerin tam bir komedi olacağı, işgale hiçbir şekilde meşruiyet kazandıramayacağı aşikar değil miydi? Ama denize düşen yılanadır! ABD, bu oyunu oynamak zorundaydı. Ve sonuçta sahnelenen bu seçim güldürüsü, amacın çok ötesinde, yeni sorunlar yaratmaktan öte bir anlam ifade etmedi. Hala seçim sonuçları açıklanabilmiş değil. Hesap kitap işi devam ediyor. En uygun senaryoya göre bir seçim sonucu açıklanacaktır.

Sonuç ne olursa olsun, fiilen bölünmüş bir Irak'ta, işler daha da karmaşık hale gelecektir. Şimdiden ABD basınında bundan duyulan rahatsızlık dile getirilir oldu. Kürtlerin bağımsızlığının ABD ile çatışmalar yaratabileceği yazılıyor. Kimse, bu seçimlerden doğacak hükümetin işgale meşru ve haklı bir zemin sunabileceğini ifade etme cesareti gösteremiyor. Kaldı ki, bu saçma seçim her türlü yok-sulluk ve sahtekarlığı içerdiği bunca ortaya çıkmışken, kurulacak hükümetin kendisinin meşruiyet sorunu olacaktır. Sonuç olarak, hem Filistin, hem Irak seçimleri, emperyalistlerin açısından daha ciddi sorunlar yaratacak nitelikte. Pratik durum, hiçbir hesaba uymuyor. Bu trajikomik durum, emperyalizmin inisiyatifi yitirdiğinin, ipleri elinden kaçırdığının kanıtlarından biridir. Günümüz şartlarında emperyalizmin bundan daha iyisini başarabileceğini de beklememelidir. Tarihsel inisiyatifi çoktan yitiren emperyalist-kapitalist sistem, artık güncel pratik politikada da sıkça tökezliyor. Dünya, sermayenin egemenliğine karşı dönmeye devam ediyor. Yaşayacak ve göreceğiz.

APOLETLİ BURJUVALAR HIZAYA SOKULUYOR

Beklenen oldu. Burjuvazinin kendi iç çatışmaları, nihayet ordunun içinde de yankısını buldu. Başka türlü olması düşünülemezdi. Burjuva çıkarlara binbir çeşit yönden sınıksız bağlanmış olan ordu, sonunda üzerine örttüğü apoletli parlak şalı bir kenara atıp, toplumun en geri kesimlerine bile kendi öz sınıf niteliğini göstermekten kaçınamayacağı bir kavganın içine, olaylar tarafından adeta arkasından itiliyor.

Emekli generaller, komuta altındayken gılgıklarını çıkaramadıkları konularda hamasi nutuklar atmanın ve karşılığında bol bol yaltakçı alkışlar duymanın sarhoşluğuna kapılınca, Genelkurmay onlara ince bir ayar çekiverdi. Eski MGK sekreteri Org. Tuncer Kılınç'ın ve eski Deniz Kuv. Komutanı İlhami Erdil'in, en az altı-yedi yıldır sümen altı edilen rüşvet dosyalarının kapağı, birden bire açılıverdi.

Genelkurmay'ı bu denli gözü kara bir ince ayara zorlayacak kadar, ne yaptı bu omzu kalabalıklar? Nihayetinde, burjuva toplumla birlikte çürüyen kurumların başında gelen orduda, büyük rütbelilerin ceplerini doldurmayan tek bir adımın bile atılmadığını bilmeyen kaldı mı? Çürümüş burjuva düzenin tipik aydınları olan YÖK profesörlerinin, bu çürümüş sistemi en iyi koruyacak kurum olarak, "en güvenilir ordudur" demeleri, boşuna değil. Bu tip aydınların en çürük organlarından biri, hafızalardadır. Ama herkesi kendileri gibi sanmasınlar. Bu toplumda milyonlarca kişi, ne 70'li yıllarda patlayan ABD silah tekeli Rocheed skandalında ortaya çıkan rüşvetçi generalleri unuttur; ne de Rabıta adlı Suudi Finans örgütünün bordrosuna kayıtlı cuntabaşı Kenan Evren'i. Ve bu rüşvetin şeref defterinde her zaman ilk sıralarda olan, cuntanın yöneticisi Tahsin Şahinkaya'yı kim unutturabilirler? Bu "paşa"ların önünde halen daha düğme ilikleyen Hilmi Özkök'ün, ordunun namusunu kurtarmaya soyunduğuna kim inanır!!

Burjuvazinin kendi iç kavgalarının, proletaryanın devrim savaşında nasıl bir önemi var? Her şeyden önce, bu kavgalar sayesinde toplumun en geri kesimleri bile burjuvazinin ve onun kurumlarının gerçek yüzünü görebilme olanağı buluyor. Burjuvazinin toplumda saygınlık ve dokunulmazlık kazandırmak için bolca ter ve para akıttığı kurumlar, tel tel dökülüyorlar. Mafya-Yargıtay skandalında, milyonlarca insan yargının burjuva çıkarlara ne denli gözü dönmüşçesine bağlı olduğunu bir kez daha anladı. Şimdi de, birbirleri hakkında dosyalar biriktiren ordu generalleri kapıştıkça, ordunun en üst kademelerinin sürdüğü sefahat ve boğazına dek çürümüşlüğe bulanmış burjuva dünyaları açığa çıkıyor.

Kayıkçı Dövüşünde Kafası Kırılanlar

Radikal gazetesi yazarı Murat Yetkin, son birkaç yılda, ordunun kilit kademelerine, genellikle NATO'da görev yapmış komutanların getirildiğine dikkat çekiyordu. NATO içinde ABD'nin çıkarlarına bağlanmış ama bunu Brüksel tedrisatından geçerek AB ile uyumlaştırmayı öğrenmiş generallerin, tam da bu dönem TSK içinde ağırlığının olmasının özel bir önemi var.

Bu süreçte ardı ardına emekli edilen generaller ise birçok kez, burjuvazinin AB üyeliğine kilitlenen ana gövdesine karşı kılıç sallamak gibi affedilmez bir hata işlediler. Kimi, AB'cileri açıktan tehdit etti, kimisi "yönümüzü Avrasya'ya çevirelim" dedi. Kimileri de Emin Çölaşan gibi provokatör-faşistler aracılığıyla, doğrudan Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'ü suçladılar. Nasıl olur da Hilmi Özkök, Erdoğan hükümetiyle bu kadar uyumlu olabilirdi? Genelkurmayı, sümen altında bekleyen dosyaları gündeme getirmeye zorlayan, tam da bu sonuncusu, "uyum" suçlaması oldu.

Oysa, yanılıyor emekli tosun paşalar. Eğer orduyla AKP hükümeti arasında bir uyum söz konusuysa, bu yalnızca devrim belasından kurtulma umudunun AB üyeliğine bağlanması temeline dayanır. Bu temelin hemen bir adım ötesinde ise, bir çatışma yaşanıyor. Bu çatışmanın iki yönü var. Birincisi, ABD işbirlikçilerinin kendi konumlarını koruyarak AB'ye girme kavgasıdır. TSK kurumunun başındaki Hilmi Özkök'ün çabası bu yöndedir. Çatışmanın daha yaygın olan ikinci yanı, hem AB hem de ABD emperyalizmi tarafından yürütülen tam ilhak sürecinde, işbirlikçilik konumunu kaybedenlerin kavgalarıdır.

İşte, TSK'dan emekli olan paşalar da, "en iyi işbirlikçi kim" yarışmasında ortaya çıkan bu kayıkçı dövüşünde taraf oldukça, kafalarına kürekleri yiyiveriyorlar.

Sermayenin İç Çatışmaları Sertleşiyor

ABD'nin IMF ile, AB'nin ise üyeli süreciyle hızlandırdığı tam ilhak sürecinde, konumlarını kaybeden burjuva kesimler, kuyruklarına basılmış gibi bağırırmaya başladılar. Rahmi Koç, durumu şu sözlerle özetliyor: "Dünyada o kadar keskin bir rekabet var ki, herhangi bir konuda ya birinci ya ikinciyseñiz şanssız vardır; üçüncüyseñiz ortadasınız, dördüncü ve beşinciyseñiz, hiç şanssız yoktur. Yani erozyona ve yok olmaya mahkumunuz." Bu keskin rekabet koşullarında, piyasanın büyüklerinin en büyüğü olamayıp, konumlarından aşağıya yu-

varlananlar, işbirlikçi tekelcilik yarışını kazananları açıktan tehdit etmeye başladılar. İşin içine mafya çeteleri, eli kanlı MHP'li faşistler, dinci gericiler, Kamu-Sen gibi balon sendikalarda girdiler. Cumhuriyet, Akşam gazeteleri, ATV, bir zamanlar kendi alanlarında üçüncü-dördüncü büyük firma olacak kadar büyük sermaye gruplarının farklı yönlerden şovenizmi kışkırtan söylemlerine yer veriyorlar. Kamu-Sen Başkanı karşı tarafı "iç savaş"la tehdit ediyor. Serdar Denktaş "silahlanıp savaşırız" diyor. Ecevitler ise "Din elden gidiyor" diye feryat ediyorlar. Kaybedenler de büyük sermaye olunca, harekete geçirdikleri araç ve tehditleri de büyük oluyor.

İşbirlikçi tekelcilik yarışını ve bununla birlikte egemenlikteki konumlarını kaybedenlerin bu kavgaları, umutsuz bir davadır artık. Umutsuzluğu oranında, hırçınlaşan bir kavga. Kaybeden, hırçın bir kavgayla geri çekilecek. İşbirlikçilik yarışını kazanan tekelci kesim ise, halen daha büyük kalabalıkları yönlendirme kapasitesine sahip bu tosuncuk sermayeye ihtiyacı olduğunu biliyor; MHP, SP, DSP, DYP gibi partilerin, birçok meslek ve ticaret odalarının içinde örgütlü olan, bu önemli gücü yok sayamaz. Tersine, en büyük işbirlikçi tekeller, egemenliğini, kaybedenlere de kendi politik üstünlüğünü kabul ettirip, devrim belasından kurtulabilmek için bu güçten karşı-devrim için yararlanmaya devam edecektir. Yani "Din elden gidiyor", "Musul'u almanın tam da vaktidir" ulumalarının tam vaktidir. Bu sayede, yoksullukları açıklık sınırının altına itilenleri, mülksüzleşen küçük mülk sahiplerini, proletaryanın toplumsal devrim savaşının karşısına çıkarabileceklerdir. Tek şartla: işbirlikçi tekelciliğin ve emperyalizmin tam egemenliğini en baştan kabul etmek.

Emekli tosun paşalar, bu tek şartı unutup, konumlarını kaybeden büyük sermayenin çıkarlarını savunmaya kalkınca, kendilerini bir anda rüşvet suçlamasıyla mahkeme salonlarında buldular.

Madalyaların Gizleyemediği Çürüme

Burjuvazinin kendi iç kavgalarının, proletaryanın devrim savaşında nasıl bir önemi var? Her şeyden önce, bu kavgalar sayesinde toplumun en geri kesimleri bile burjuvazinin ve onun ku-

rumlarının gerçek yüzünü görebilme olanağı buluyor. Burjuvazinin toplumda saygınlık ve dokunulmazlık kazandırmak için bolca ter ve para akıttığı kurumlar, tel tel dökülüyorlar. Mafya-Yarığtay skandalında, milyonlarca insan yargının burjuva çıkarlarına ne denli gözü dönmüşçesine bağlı olduğunu bir kez daha anladı. Şimdi de, birbirleri hakkında dosyalar biriktiren ordu generalleri kapıştıkça, ordunun en üst kademelerinin sürdüğü sefahat ve boğazına dek çürümüşlüğe bulanmış burjuva dünyaları açığa çıkıyor.

Bu tür kavgalar, burjuvaların moral güçlerini de zayıflatıyor. Tosun paşaların çizmelerini yalayan bir köpek yavrusundan başka bir şey olmayan Emin Çölaşan bile "güvendiğimiz dağlara kar mı yağıyor" demek zorunda kaldı.

TSK'nın bugünkü durumu, her devrim öncesi kokusu artık bastırılmayan çürüme, bozulma durumlarını yansıtıyor. Bugünün tosun paşaları, girdikleri savaşlardan değil, girdikleri ihalelerden madalya devşiriyorlar. Rütbelere, alınır-satılır bir metadan başka bir şey değil. Milyon dolarlık rüşvetler, tekellerle kurulan özel çıkar ilişkileri, aristokrat olan geleneklerini anımsatan kayırmacılık, bütün bunlar bir subayın ordunun en üst kademelerine gelmek için ihtiyaç duyduğu esas araçlardır. Şeref mi? En az göğüslerine taktıkları madalyalar kadar sahtedir.

Ordu, onlarca vakıfla, kendi denetimlerinde tuttukları savunma bütçesiyle, kendi kurdukları komisyonlarla yönlendirilen büyük ihalelerle, kendi burjuvalarını ve muazzam bir sermaye birikimini yaratıyor. Milli piyango gibi tüm şans oyunlarından, petrol tüketiminden, tiyatro ve sinema biletlerinden ve daha burada saymakla bitmez kaynaklardan aktarılan paralarla tosun paşalar, Uzanlar'ı aratmayan bir zenginlik ve sefahat içinde yaşıyorlar. Trilyonluk villalarda otururlarken bile, devletin onlara verdiği lüks lojmanları fahiş fiyata başkalarına kiralamaktan geri durmazlar. İstanbul Maslak, orduya ait olan ama başka zenginlere kiralanan sitelerle dolu.

Emekçiler, yıllarca vergilerle kimleri nasıl doyurdıklarını, bu kavga sayesinde daha iyi görüyor.

Proletarya devrim mücadelesinde, militarizme karşı halk kitlelerini bilinçlendirmek için, ordunun sermaye çıkarlarıyla iç-içeliğini teşhir etmek yolunda her fırsatı kullanmayı bilmeli. Toplumun en az üçte birinin aç yaşadığı, diğer üçte birinin yoksulluk sınırı altında olduğu bu ülkede, servete ve sefahat yaşamına karşı, en geri kitlelerde bile büyük bir öfke birikmiştir. Bu öfkenin, emekçi yoksullardan oluşan erler sayesinde ordunun içine yansımaması düşünülemez. TSK, bu tehlikeyi gördüğü için, 2004 yılı içinde bir genelge yayımlayarak, subayların sahip oldukları zenginliği sergilememeleri konusunda uyarılarda bulundu. Burjuvazi, orduyu kaybetmemek için bu tür özel tedbirler alırken, öte yandan kendi iç kavgalarıyla bu çürümüş sefahat yaşamlarını açığa çıkartıyorlar.

Bolşevikler, çarlık ordusu içindeki erler arasında, kendileri de burjuva olan subaylara karşı öfke yaratmak, kışkırtıcı katı disiplini bu yoldan çözmek için özel çaba sarfetmişti. Bu taktikler yerinde ve zamanında kullanıldığında etkili olur. Burjuva ordu, kendisini "suçüstü" yakalamamız için bize böyle değerli fırsatlar verirken, bu fırsatları kaçırarak devrim iddiasıyla bağdaşmaz.

Bitirirken son bir uyarı: Burjuva orduya karşı "vatanseverlik" söylemiyle bezeli taktiklerin miadı çoktan dolmuştur. Hele ki bugün, tosun paşalar aracılığıyla, egemenliğini kaybeden büyük sermaye kesimleri de aynı söylemi tutturmuşsa, "vatanseverlik" söyleminden ya da onu çağıştıran "emekçi yurtseverliği"nden medet ummak, emekçileri bu sermaye kesimlerinin arkasına takmak olur.

"DENİZLERİN YOLDAŞIYIZ"

Denizlerden aldığı bayrağı yere düşürmeden taşıyan ve öğrenci gençliği devrimci mücadeleye katma yolunda hızla ilerleyen DÖB(Devrimci Öğrenci Birliği) yaptığı çalışma ve eylemlerle öncü gençliğin tüm dikkatini üzerine çekmeye devam ediyor. Gazi Mahallesi'nde öğrencilerin sıklıkla gidip geldikleri sokak ve caddelere "Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam", "Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına", "Gençlik DÖB Saflarına", "Denizler Gibi Olalım Devrim İçin Savaşalım", "Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği" şeklinde DÖB imzalı bir çok yazılama yapıldı.

Devrim yolunda mücadeleye devam eden DÖB, öğrenci gençliği yaptığı çalışmalarla saflarına katmaya devam edecektir; çünkü bizler, Denizlerin yoldaşlarıyız ve onların yolunda ilerlemeliyiz!

DENİZLERİN YOLUNDA LENİNİST SAFLARA!

Gazi DÖB

Emperyalist Saldırganlık ve Dünya Sosyal Forumu

ABD'nin dünya hegemonyasını her tür yol ve yöntemle yeniden inşa etmek istediği tarihsel bir süreçten geçiyoruz. 11 Eylül'ün yarattığı etkiyle, tüm dünyayı silahlanma yarışına çekerek, çatışma, gerginlik ve savaşı dünyanın her yanına yayarak, ekonomik kaynakları denetimi ve sömürsü altına almak için saldırılarına devam ediyor. Önce Afganistan ardından Irak şimdi de İran...

Irak'ta batağa saplanan ABD, şimdi de göreve yeni başlayan Rice'ın faşist ağzından İran'ı tehdit ediyor ve "tiranlığın ileri kaleleri" olarak Küba, Kuzey Kore, Zimbabwe, Belarus ve Birmanya'yı gösteriyor, Venezüella devlet başkanı Chavez'i "rahatsızlık kaynağı" olarak ilan ediyor. Her zaman olduğu gibi Ortadoğu'nun öncelikli konuları arasında yer aldığı ilan ederek; "geniş Ortadoğu, bir tiranlık, umutsuzluk ve kızgınlık bölgesi olarak kaldığı sürece, Amerikalılar ve dostlarımızın güvenliğini tehdit eden radikaller ve aşırı hareketler üretecektir." Yani kısa ve özcesi, işçi ve emekçi halkların ayaklanmalarından kendilerini kurtarmayacaklardır. Sömürüye işgale dayalı egemenliklerini daha fazla sürdürmeyeceklerdir.

Kapitalizmin yarattığı felaketin bir sonucu olarak, 200 bine yakın insanın yaşamını kaybettiği tsunaminin ardından timsah gözyaşları dökmeye hazırlanan Rice, "ABD'nin imajını düzeltmek, Amerikan hükümetinin ve halkının kalbini göstermek için tsunaminin harika bir fırsat olduğunu" söyleyerek bir kez daha gerçek yüzünü ortaya koyuyor.

Emperyalist-kapitalist işgal ve talan politikalarının kendisinde simgeleştiği isim olan Bush, ikinci kez başkanlık görevi için yaptığı yemin töreninin ardından yeni döneme başlamış oldu. Yemin töreninin yapılacağı gün, başkentin tam bir kuşatma altına alınması, nasıl bir korku yaşadıklarının somut göstergesiydi. Savaş uçakları kontrol uçuşları yaparken, sokaklar trafiğe kapatıldı, tel örgüler gerildi. Tüm bu önlemlere rağmen, ABD halkının sokaklara dökülmesi engellenemedi.

Yemin töreninden birkaç gün sonra gerçekleştirilen Davos toplantılarında bir araya gelen dünya sermayesi ise gündemini "çetin dönemlerde sorumluluk almak" olarak belirledi. Emperyalist-kapitalist dünyanın sömürü politikalarının önündeki en büyük engel, onların egemenliğini bozacak "terörist" saldırılar diye adlandırdıkları ayaklanmalar olarak belirlendi. Irak'taki savaş, onun bölgeye yayılma riski ve bunu nasıl engelleyecekleri, başka bir gündemleri oldu.

Davos toplantılarına karşı düzenlenen Dünya Sosyal Forumu (DSF) ise, yeniden ilk yapıldığı adrese dönerek, Brezilya'da yapıldı. Dünya Sosyal Forumu, Brezilya'da İşçi Partisi ve Avrupa'da uluslararası finans işlemlerden alınacak binde bir gibi bir

vergi ile küresel adaletsizliğe çözüm aramayı savunan AT-TAC (Finansal İşlemlerin Vatandaşlara Yardım İçin Vergilendirilmesi Birliği) girişimleriyle ilk kez 2004 yılında Porto Alegre'de toplandı. Bu forum, Davos'ta toplanan Dünya Ekonomik Forumu ile aynı tarihte yapılarak, bir alternatif olmayı hedefledi.

Dünya Ekonomik Forumu Microsoft, Monsanto, Nike, General Motors ve yakın zamana kadar Enron gibi şirketleri de içeren, dünyanın en büyük şirketlerinden gelen bine yakın temsilciden oluşan özel üyelere sahip bir örgüttür.

"Başka Bir Dünya Mümkün" sloganıyla başlayan DSF ise, ilk yıl 15 bin kişinin katılımıyla organize edildi. Sayı düşük olsa da, "Başka Bir Dünya" sloganı büyük bir yankı uyandırarak tüm eylemlerde haykırılan bir slogana dönüştü. 2002 yılında ikincisi gerçekleştirilen foruma, 75 bin kişi katıldı. İlk yıl toplantılar bütün bileşenlerin katılımıyla yapılmış olsa da, ikinci yıl, uzlaşmacı ve reformcu eğilimlere karşı alternatif konferanslar verildi. Porto Alegre'de başlayan forum ikinci yıl Hindistan'a taşınsa da, 2004 yılında yeniden eski adresine dönerek Porto Alegre'de yapıldı. 100 bin kişinin katıldığı forum, "Başka Bir Dünya Mümkündür" sloganını en reformcu biçimde algılayarak, aslında hiçbir şey söylememiş oldu. Anti-kapitalist hareketin sonucu olarak oluşan bu forum, kendini reformcu çizgiden kurtarmamıştır. Beşincisi "Açlığa Karşı Küresel Eylem Çağrısı" başlığı altında Porto Alegre'de toplanan DSF, uzun tartışmaların ardından Porto Alegre Uzlaşma Metni'ni imzalayarak sonuç bildirgesini oluşturdu. DSF Sonuç Bildirgesi, şu başlıklar altında toplandı: Yoksul ülkelerin borçlarının silinmesi, uluslararası mali transferde tobin faizi benimsemesi, vergi kaçırılan bölgelerin engellenmesi, ticarete her ülkeye eşit olanakların sağlanması, her ülkeye kendi vatandaşları için uygun ürün üretim egemenliği yanında, onların gıda talebinin garanti altına alınması, kadın ve azınlıklara karşı uygulanan ayrımcılık karşıtı politikalarının yerine getirilmesi, Birleşmiş Milletler'in merkezinin New York'tan Güney'e taşınmasını da içeren uluslararası örgütlerin demokratikleşmesi talebi yer alıyor.

"Başka Bir Dünya Mümkündür" sloganının bayraklaştırdığı Dünya Sosyal Forumu, bu dünyanın nasıl bir dünya olacağı konusunda, net bir tavır ortaya koyamadı. Kimi çevrelerin somut olarak "bu da sosyalizmdir" belirlemesi, forum bileşenleri tarafından tam bir bütünlük içinde ifade edilemedi. Dünya Sosyal Forumu, kendini kapitalizmin iyileştirilmesi ile sınırlandırdı.

Forumun kapanış konuşmasını yapan Hugo Chavez ise, sorunu doğru bir şekilde ortaya koyarak, çözümünü de belirlemiştir: "Emperyalist güçler, Latin Amerika ve tüm dünyaya büyük bir darbe indirmeye hazırlanıyor. Sefalet ve yoksulluğa sosyalizm dışında bir çözüm olamaz". "Emin olun, bu kapitalist düzende, sefalet ve yoksulluk için çözüm yok. Çünkü bunlara birincil sebep kapitalizm, o da dünyadaki eşitsizliğin, sömürünün ve sefaletin temelini oluşturuyor." Dünyadaki sömürünün, sefaletin, açlığın temeli olan kapitalizm ortadan kaldırılmadan, insanlığın bugün yaşadığı hiçbir sorunun çözümü bulunamayacaktır. Geçici çözümler ve ara yollar, sorunların daha da büyümesinden başka bir şey getirmeyecektir. Kapitalizmin bu yeni evresinde yapılması gereken, kapitalizmin yıkımını getirecek toplumsal hareketi başlatmaktır. Devrim ve sosyalizm hedefi olan bir mücadeleyi örnektir.

Evet başka bir dünya mümkündür ve bu da sosyalizmdir.

3. DÜNYA SAVAŞI YAYILIYOR

ABD emperyalizminin, dünya emekçi halklarına karşı başlattığı dünya savaşı, yeni bir aşamanın eşiğinde. Dün Irak'ta (ondan önce de Afganistan'da) başlatılan savaşı, yakın gelecekte İran ya da Suriye'ye yaymanın hazırlıkları tam gaz sürüyor. ABD emperyalizminin politik temsilcileri, şimdi tüm güçlerini bu hazırlıklara seferber etmiş durumdadır. Böylece, ABD tarafından başlatılan Ortadoğu merkezli dünya savaşı yeni alanlara, yeni ülkelere yayılma aşamasına gelmiş bulunuyor.

Bu, beklenmedik bir gelişme değil. Savaşı sürdürmek ve yeni alanlara yaymak, ABD emperyalizminin bir ihtiyacıdır. Bu bakımdan, savaşın başlangıç biçimini şimdiden bilmek mümkün olmamakla birlikte, bunun kaçınılmaz olduğunu söylemek pekala mümkün. Milyonlarca insanın gözünün içine baka baka, "tanrıyla ilişki kurduğunu" söyleyecek kadar yalan söylemede küstahlaşan oğul Bush'un, yeniden ABD başkanı seçilmesi bu ihtiyacın sonucudur. Dahası, insan soyundan çok, yılan türüne yakın duran Condoleeza Rice adındaki kadının Dışişleri Bakanlığı'na getirilmesi de, aynı ihtiyacın sonucudur. Sadece bu iki gelişmenin bile savaşın yayılacağına ve şiddetleneceğine ilişkin yeterli kanıt olduğunu, daha önceki sayılarımızda ortaya koymuştuk. Ortadoğu, savaşın getireceği büyük yıkımlara, çalkantılara ve alt-üst oluşlara gebe.

Aslında, ABD emperyalizminin

hiç beklemediği ve hesaba katmadığı Irak'taki direniş savaşı olmasaydı, Ortadoğu bu aşamaya çoktan girmiş olacaktı. Herkes biliyor ve bekliyordu ki, Irak'tan sonra, sıra İran ve Suriye'ye gelecekti. ABD emperyalizminin devlet yöneticileri de zaten bu niyetlerini saklama ihtiyacı duymuyorlardı. Ancak, Irak'ta işbirlikçi burjuva sınıfa rağmen ortaya çıkan, büyüyen ve her geçen gün daha örgütlü bir nitelik kazanarak şiddetlenen halk direniş savaşı ABD emperyalizminin tüm hesaplarını bozdu. Hesaba katmadığı halk direniş savaşı karşısında aciz ve çaresiz kalan ABD emperyalizmi, tüm planlarını ertelemek zorunda kaldı. İran, Suriye ya da başka bir ülkeye saldırı bu güne kadar sarktıysa, Irak direniş savaşının bunda belirleyici bir rolü oldu.

ABD emperyalizmi, her istediğini yapabilen, istediğini elde edebilen, plan ve politikalarını istediği gibi yaşama geçirebilen kadir-i mutlak bir güç mü? Irak halkının direniş savaşı, bunun böyle olmadığını bir kez daha gösterdi. Ama sadece Irak halkı değil, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ve Küba da ABD emperyalizmine meydan okuyarak, onun herşeye gücü yeten bir emperyalist güç olmadığını gösterdiler. Emperyalist işgal ve ulusal baskı, ezilen halklarda direnme ruhunu, başkaldırı isteğini uyandırır. Leninizme ait bu tespit, Irak halkının direniş savaşıyla bir kez daha ve şaşmaz biçimde kanıtlandı. ABD emperyalizmine karşı I-

rak'ta yürütülen direniş savaşı, her geçen gün halkın daha geniş kesimlerini içine alan bir halk direniş savaşıdır. Bu, emperyalist işgal ve ulusal baskının kaçınılmaz sonucudur.

ABD-Türkiye Ve Ortadoğu

ABD emperyalizminin, savaş yaymak için yaptığı hazırlıkları ve bu hazırlıklarda Türkiye'ye biçtiği rolü görmek için, Ocak ayında Türkiye'yle yapılan askeri ve diplomatik görüşmeleri anımsamak yeterli. Ocak ayında ve Şubat'ın ilk haftasında Türkiye'ye gelen ABD'li yetkililerin görev ve ünvanları, bize bu konuda yeterli fikir veriyor. İşte Türkiye'ye bir ay içinde gelen ABD'li yetkililerin bir listesi: Irak'tan Sorumlu ABD Merkez Kuvvetler Komutanı Org. Abizaid, ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Richard Armitage, NATO Müttefik Kuvvetler Komutanı ve ABD'nin Avrupa Kuvvetleri Komutanı Org. James John, ABD Savunma Bakan Yardımcısı Douglas Feight. Ve bütün bunların arkasından, tabloyu tamamlayan, ABD Dışişleri Bakanı Rice.

Bir ay içinde Türkiye'ye peşpeşe gelen ABD'li yetkililerin ünvan ve görevleri, geliş nedenlerini ve amaçlarını anlatmaya yetiyor. Hepsinin geliş nedeni, İncirlik Üssü'nün daha kapsamlı ve esnek kullanımı; İran ve Suriye'ye karşı daha çok işbirliği; Irak direniş savaşına karşı Irak işbirlikçi burjuva hükümet ve sınıflarına daha çok destek sağlamaktır. ABD

“Şimdi gündemimizde değil” diye açıklama yapsa da, İran ve Suriye’ye karşı bir savaşın hazırlıklarına başlamış bulunuyor. İncirlik Üssü’nün daha kapsamlı kullanımı ve işbirliği talepleri, gelecek savaşta Türkiye’ye nasıl bir rol biçtiğinin ipucunu veriyor.

Türkiye açısından durum kısaca şudur: Emperyalizme bağımlılık ilişkileri nedeniyle, Türkiye’nin gelişmelerin dışında kalması beklenemez. Türk tekeli burjuvazisi istemese dahi, Türkiye savaşın ortasına doğru arkasından itekleniyor. ABD emperyalizminin önündeki savaş planlarında Türkiye’nin aktif bir yeri vardır. İncirlik Üssü ile ilgili talepler, bunun bir örneğidir. Güney Kürdistan’daki gelişmeler, olayların Türkiye’yi savaşın içine doğru nasıl çektiğinin bir başka örneğidir.

Türkiye ise çaresiz. İçerde, emek-sermaye çelişkinin, işçi sınıfı ve diğer ezilen sınıfların eylemleri; dışarda emperyalist planların, çıkarların ve çelişkilerin ağırlığı altında eziliyor. Burjuva aydın tabakanın bir kısmı dahi, Türkiye’nin durumunu “sallanan ve uçurumun kenarında bir devlet” şeklinde değerlendirme noktasına gelmişlerdir. Çok farklı çıkar, çelişki ve çatışmalar yumağı altında ezilen Türkiye’nin gittikçe zayıfladığı, güçten düştüğü, derin bir bunalımın içinde yuvarlandığı bir gerçektir. Kerkük-Kürdistan-Irak gelişmeleri çerçevesinde bu gerçeğe bir kez daha tanık olduk. Bu konularda kendi çıkarlarını yüksek sesle dile getirmeye başlayınca Türkiye, ABD’nin parmak sallaması karşısında sus-pus olmak ve ABD ile ilişkiler her şeyin üzerinde olduğunu bir kez daha teyit etmek zorunda kalmıştır. ABD, Türk Hükümet ve askeri yetkilileri seslerini yükseltir yükseltmez, Türkiye’ye hem ayağını denk almasını, kendi çizdiği sınırlar dışına çıkmamasını, hem de Ortadoğu’da başlatacağı savaşlar için daha fazla işbirliğini dayatmıştır. Türk yetkililerin bu dayatmalar karşısındaki tavrı “ABD ile ilişkiler stratejik ortaklık” olduğunu ilan etmek oldu.

Devrimci Politika

Buraya kadar söylenenlere çok fazla itirazın olabileceğini sanmıyoruz. Bunlar, bilinen somut olgulardır. Demek ki devrimci bir sınıf partisi ve devrimci proletarya için önemli olan, bu somut olgulardan ne gibi sonuçlar çıkarılacağı ve nasıl bir pratik politika izleneceğidir.

Ortadoğu büyük alt-üst oluşlara gebe, bundan kimsenin kuşkusu yok. Öyleyse, şimdi, Türkiye dahil bütün ülkelerin devrimci proletaryasının izleyeceği yol, büyük bir önem kazanmıştır. ABD, İran ve Suriye halklarını “demokrasi” için kendi iktidarlarına karşı ayaklanmaya çağırarak, ezilen halkların mücadele potansiyelini kendi çıkarları yönünde kullanmaya çalışmaktadır. Elbette, ABD, kendi çıkarları açısından doğru olanı yapmaktadır.

Peki ya devrimci proletarya nasıl bir çağrı yapmalıdır? Oportünist parti ve örgütlere bakılırsa her ülkenin emekçi halkları, “anti-emperyalist” bir mücadele için “yurtsever” bir çizgi izlemelidir. O nedenle, şu sıralar Türkiye’de “devrimci yurtsever”, “sosyalist yurtsever”, “yurtsever” vb. söylemlerden geçilmiyor. Bu çizgi, sahipleri tarafından açıkça ifade edilme de, emekçi halkların emperyalizme karşı burjuva iktidarlar ya da burjuva sınıfın bir kesimi etrafında birleşmeleri anlamına gelir. Kitlelere yönelik “yurtseverlik” propagandasının başka bir anlamı yoktur. Bu, küçük burjuvazinin milliyetçi bakış açısıdır.

Devrimci proletarya, küçük burjuvazinin bu milliyetçi bakış açısına gerileyemez ve kendisini bu noktaya çekme çabalarına -ister “devrimci yurtseverlik”, ister “sosyalist yurtseverlik” ya da başka bir kavram kullanılsın hepsi aynı- kararlılıkla karşı koymalıdır. Proletaryanın bağımsız sınıf çıkarları, küçük burjuva bakış açısının gösterdiği noktadan çok daha farklı bir yeredir.

Devrimci proletarya ve onun devrimci sınıf partisi, her şeyden önce şunu bilir: Hiç bir burjuva hükü-

met, ülkeyi ve emekçi halkları, emperyalist savaşlardan ve bu savaşların yıkıcı sonuçlarından koruyamaz. ABD tarafından topun ağzına konan İran ve Suriye dahil, bütün bağımlı ve emperyalist ülkelerin halkları için, bu temel bir gerçektir. Örneğin İran ve Suriye halkları emperyalist savaştan kaçınmak istiyorlarsa, burjuva iktidarlar etrafında kenetlenmek yerine, “kendi” burjuva iktidarlarına karşı ayaklanmak, kendi halk iktidarlarını kurmak ve sosyalizm yoluna girmek zorundalar. Onlar emperyalist savaşların yıkıcı sonuçlarından ancak bu şekilde korunabilirler. Proletarya, ancak emeğin iktidarını kurduktan ve sosyalist topraklara sahip olduktan sonra emperyalist savaşlara karşı “yurtsever” bir çizgi izleyebilir.

Halen sürmekte olan ve yakın gelecekte yeni topraklara yayılması kaçınılmaz olan emperyalist savaşlara karşı Türkiye ve Kürdistan devrimci proletaryası, pratik politikalarını bu Leninist bakış açısıyla belirlemek durumundadır. Oportünist akımlar emekçi halklar arasında ABD düşmanlığının yayılmasını, küçük burjuva “yurtsever” çizgiyi yaymak için kullanıyorlar.

Leninist Parti ise, Türkiye ve Kürdistan proletaryasına bambaşka bir yol gösteriyor. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, içinde bulunduğu toplum koşulların Türkiye’yi getirdiği “sallanan ve uçurumun kenarında bir devlet” durumundan burjuva düzenin, burjuva iktidarın yıkılması, iktidarın proletarya ve diğer emekçi halklar tarafından ele geçirilmesi için yararlanma çağrısı yapıyor. Gittikçe yayılan ABD düşmanlığından “yurtsever” duyguları körüklemek için değil, emperyalizme ve kapitalizme karşı iktidar savaşının yükseltilmesi için yararlanılmalı.

Bu nedenle, devrimci faaliyette propaganda ve ajitasyonun temel ek-seni, bütün iktidarın ele geçirilmesi amacı olmalıdır. Pratik politikanın ana ve birinci hedefi budur. “Bütün İktidar Emeğin Olacak!” sloganı proletaryaya bu yolu gösteriyor.

“Kapitalist Toplum Daima Ucu Bucağı Olmayan Bir Dehşettir”

Bölüm II

“Cezaevleri Artarken, Kazançlar da Artar; Cinayetin Kazançları”

'90'lı yılların başından itibaren, yüzden fazla şirket, cezaevi yapımı, tasarımı ve yönetimi alanında faaliyet yürütmeye başladı. Özel şirketlerin cezaevi yapımı, tasarımı, yönetimi işine girmesiyle birlikte özel cezaevi sayısında da büyük bir artış başladı. Özel cezaevi demek, devletin temel bir baskı aracını doğrudan tekelin ellerine bırakması ve yine buradan elde ettiği kârı doğrudan tekelere sunması demektir.

Bilindiği gibi ABD'de ve bir çok Avrupa ülkesinde emek sömürüsü “zorunlu çalışma” biçiminde ve neredeyse bir kölenin maliyetine yürütülüyor.

Özel şirketler, cezaevi yapımı ve yönetimi için devletten aldıkları tatmin edici kazancın yanı sıra, tutuklu ve hükümlülerin tekelin mallarını, bedava denilecek bir ücretle ve her türlü sosyal haktan yoksun olarak üretmeleri sonucu, kasalarını da dolduruyorlar. Böylece özel cezaevi işletmeye soyunan tekelin, tekelarası acımasız rekabetin arenasında, emek gücünü en az maliyet ve en yüksek kârla elde edebildikleri, oldukça “dinamik bir endüstriye” de sahip oluyorlar. Tıpkı New York Borsası'nda en kazançlı beş şirketten biri olarak sıvırlan ABD'nin özel cezaevi şirketi Carrections Corporation gibi.

“Carrections Corporation, Kentucky Fried Chicken'den gelen sermayesiyle 1983'te doğdu. Ve başlangıçta tavuk gibi cezaevi satacağını duyurdu. 1997 sonlarında hisselerin değeri 70 kat arttı ve şirket artık İngiltere, Avusturya ve Puerto Rico'da cezaevleri kuruyor. Ama iç pazarda, cezaevleri peynir ekmeği gibi satılıyor. Cezaevleri, her zaman dolu oteller gibi” (Tepetaklak-Galena)

Özel cezaevi şirketlerinin bu başarı tablosuna şaşırıyoruz. Ne de olsa günümüz koşullarında, kapitalizmin kesinlikle garanti edileceği tek şey, açlıkla, işsizlikle yaşamdan kovulan, kapitalizmin yoz kültür batağında çürümeye terk edilen işçi ve emekçi kitlelerin “suç” işlemeye olan eğilimlerinin artması ve suç işlemeye teşvik edilmeleridir.

Bir başka özel cezaevi şirketi olan World Research Group Cezaevi Endüstrisi'nin, kazancını en üst seviyeye çıkartmak için yaptığı üst düzey bir toplantının çağrı metninde, “tutuklu ve hükümlüler artarken, kazançlar da artar; cinayetin kazançları” diyerek, vahşetle, insan eti ve emeğiyle beslenen yüzlerini tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyorlar. İşte hâla işkence görüntüleri ve acı çıplaklıklarıyla gözlerimizin önünde capcanlı duran Ebu Gureyb Cezaevi, bu vahşetin bir ifadesidir. ABD, Irak'ın işgalinden sonra Irak cezaevi sisteminin yeniden hizmete sunulması için, MTC adlı özel cezaevi şirketi ile anlaşta. Bu şirket, Ebu Gureyb'i yeniden inşaa ederek, yönetimini devra-

larak, başarılı siciline Irak halklarının kanını da ekledi. Ve yine bu şirket, İngiltere'nin 2003'te başlattığı kapsamlı cezaevi özelleştirmesinde, yeni cezaevi yapımı ve işletilmesinin taliplerinden biri olarak dünya pazarına hizmet vermeyi sürdürüyor.

Basına yansıyan son haberlere bakılırsa, ABD'nin sınırları dışında cezaevi kurmaya hız vereceği anlaşılıyor. ABD, Guantanamo ve Ebu Gureyb cezaevlerinden sonra, Afganistan, Yemen ve Suudi Arabistan'da cezaevi kurmayı planlıyor. ABD'li bir yetkili olan Jane Harman, CIA'nın okyanus üzerinde yüzebilecek bir cezaevi planı olduğunu söylüyor.

Emperyalist ve gelişmiş kapitalist ülkeler daha çok özgürlük değil, daha çok vahşet sunuyorlar emekçi halklarımıza. Aynı zamanda bu ülkeler cezaevlerini hızla özelleştirerek “aracı” konumdan çıkıp, cezaevlerini doğrudan tekelin “ucu bucağı olmayan” dehşetinin ellerine bırakıyorlar. AB'ye girme yönünde adımların hızlandırıldığı bu günlerinde, AB'ye girmenin işçi ve emekçi halklarımız için daha çok demokrasi sağlayacağı yalanını ağızlarından düşürmeyenler, ABD'den hiç de farklı olmayan AB ülkelerinin cezaevi sisteminin aynasına baktıklarında, görecekleri yine sınırsız bir dehşet olacaktır.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da bu sistem bir türlü oturtulmuşsa, bunun tek nedeni, devrimci mücadelenin güçlü köklere sahip oluşu ve bu güçlü kökten beslenen devrimci ve komünist güçlerin, burjuvazinin uygulamaya çalıştığı her türlü baskıyı, başeğmez bir biçimde karşılamaları olmuştur. Bu yüzden 12 Eylül gibi toplumun üzerindeki baskı en yoğun biçimiyle, katliamlarla uygulandığı dönemlerde bile cezaevleri, işçi ve emekçi halkların mücadelelerinin kaldıracı, inanç ve umut kaleleri olmuş, işçi ve emekçilerin zindana çevrilen yavaşlarına gün ışığını taşımayı sürdürmüştür.

Bugün, bu ışığı besleyen damar, her zamankinden daha güçlüdür. Çünkü yaşadığımız iç savaşın geldiği düzey, toplumsal bir devrimi yalnızca bir “seçenek” olarak değil, bir ölüm-kalım savaşı olarak dayatıyor. Bu ölüm-kalım savaşının cezaevi cephesine yansıyan yüzü de, yine bu nedenle sert zindan savaşları olarak kendini gösteriyor.

Burjuvazi, elindeki tüm güçleri iç savaş kazanmak için seferber ediyor. Bizler de elimizdeki tüm olanakları devrimci iç savaş kazanmak için seferber etmeliyiz. Bu iki sınıf arasındaki savaşın dozunu arttıracak, savaşı daha da şiddetlendirecektir. Lenin, “kapitalist toplum daima ucu bucağı olmayan bir dehşettir ve savaşların en gerici bu savaş, bu topluma korkunç bir son hazırlıyorsa, umutsuzluğa düşmemiz için hiçbir neden yoktur” diyor; biz, bu değerli sözleri kendi savaşımız özgülünde düşünüyor ve “Zafere Kadar Savaş” diyoruz.

Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu Ekibi'nden Fehim Horasan ve İnan Işık, Ölüm Orucu Eylemini sürdürüyorlar.

Fehim Horasan ve İnan Işık, bugün Ölüm Orucu Eyleminin 212. günündeler. Fehim Horasan, Sincan F Tipi Zindanı'nda tutuluyor. Dergimiz yayına hazırlanırken Temel Haklar Ve Özgürlükler Derneği'nden aldığımız habere göre Fehim'in sağlık durumu iyi sayılır. İnan Işık ise, Kırıklar F Tipi Zindanı'nda tutuluyor ve yakın bir ta-

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

rihte 2. kez zorla Yeşilyurt Devlet Hastanesi'ne kaçırılmış. İnan Işık'ın sağlık durumundan endişe ediliyor.

Ölüm Orucu Savaşçıları, her türlü güçlük ve engele karşın, geleceği yaratıyor olmanın kararlılığıyla yürüyüşlerini sürdürüyorlar.

**ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK ZAFERE KADAR!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!**

Açlık, salgın, savaş ve ölüm... Mahşerin dört atlısı olarak bilinir, insan yaşamına kıyameti getirdiği için. Kapitalizm besler, semirtir ve sürer onları dünyanın işçi ve emekçilerinin üzerine... Dünyanın her karış toprağına kara bir gölge gibi abanırlar. Attığımız her adımda ensemizde duyduğumuz soluk onlarınkidir. Soframıza bizden önce oturur, bizden önce girerler evimize, sokağımıza yaşadığımız her yeni güne.

Ve onlar ki her yeni yılın kapısından yine bizden önce girerler tüm kıyametleriyle. Daha çok açlık, daha çok hastalık, daha çok savaş ve daha çok ölümle... işçi ve emekçilerin geleceğe dair umutlu beklentileri geçemez bu kapıdan... Geçse bile, kapitalizmle birlikte geçen her yeni yılda biraz daha azalır, biraz daha silikleşir. Ta ki umutsuzluğun en koyu olduğu o son ana, son sınıra dek...

İlk aylarını yaşamaya başladığımız bu yeni yılı da kapitalizmin dört atlısıyla karşıladık...

Yeni yıla saatler kala... Güney Asya ülkeleri kapitalizmin büyük bir felaketine dönüşen depremle 200 binin üzerinde kurban verdi ölüme... ölmekten kurtulanlarsa şanslı sayamaldılar kendilerini... açlığın, salgın hasalıkların, tecavüzün ve insan kaçakçılarının pençelerinde kapitalizmin sömürü pazarına "kâr" nesnelere olarak sürüldüler...

Yeni yıla saatler kala... parlak ışıklar altında patlayıncaya kadar yiyip, patlayıncaya kadar içip çılgın eğlenceler eşliğinde kendinden geçmeden yeni yıla girmek olur mu hiç! Bir yanda, bu çılgın eğlence aleminin içinde saatler sayılırken, diğer yanda bir Filistin kampının üzerine yağdı Siyonist İsrail füzele-

Mahşerin Dört Atlısı Şaha Kalktı

ri... yeni yıla saatler kala... yağlı göbeklerini sıvazlayan zenginler, en çok da ölü Filistinli çocukların kanlarıyla donattılar sofralarını...

Yeni yıla saatler kala... Irak sokaklarında ne neşeli sesler ne de gökyüzünü donatan havai

fişekler vardı. Direniş, öldürülen ananın, babanın, kardeşin ve işgal

altındaki toprağın intikamı için hiç durmadan sürüyor; "doğmaz bize şafak, özgürlüğümüzü kendi ellerimize almadan!" sesleri gecede yankılanıyor...

Yeni yıla saatler kala... dünya uyumuyor. Açlık da öyle... Yeni yıla saatler kala, dakikada ölen insan sayısı kaçtı? Kaç insan, çocuğunu "yumurta masalı"yla uyutup, kaçı taş bağlamıştır, açlıktan guruldayan midelerinin üzerine... Yeni yıla dakikalar sayılırken, biz bir parça deri altından görülen kemiklerini sayarız yoksul çocuklarını...

Dünya yeni yıla kapitalizmin her geçen gün bir öncekini aratan felaketleriyle girdi. Bu felaketlerden Türkiye ve Kuzey Kürdistan işçi-emekçilerinin payına düşen de, sermaye sınıfının yeni saldırı hazırlıklarına hız vermesi oldu.

Sözcük Oyunlarıyla Dağıtılan Umut Ve Tekellerin Cebine Giren Paralar

Önce "vergi müjdesi" geldi. 2005 yılından itibaren, konserve gıda maddeleri, kurutulmuş sebze ve meyveler, temel ihtiyaç niteliğindeki kimi unlu mamüller için ödenen KDV oranı %18'den %8'e çekilecek, bu da fiyatları düşürecekti. Böylece yoksulların yaşamı daha da kolaylaşacak, en azından karınlarını doyurabileceklerdi. Sermayenin dili Erdoğan'ın bu sözlerle pazarlamaya çalıştığı "vergi müjdesi" işçi ve emekçilerden

hiçbir itibar görmedi. Çünkü onlar, sermaye sınıfının işçi ve emekçiler yararına hiçbir adım atmayacağını, her müjdenin altından kendileri için yeni bir kötülük çıktığını çok iyi biliyorlardı, yanılmadılar da...

Vergi müjdesi yalnızca zenginler içindi. Gelir vergisinde yapılan indirimler yalnızca büyük tekellerin ve en tepedeki zenginlerin daha az vergi ödemesini getiriyordu. Gelir vergisinin %90'ını ödeyen ücretli ve maaşlı çalışanların yıllık gelirleri belirlenen 78 milyarın altında olduğu için gelir vergisi indiriminden faydalanamıyordu.

Bitmedi... Erdoğan kimi mallar ve simit için KDV oranının indirildiğini, bunun halkın yararına büyük bir başarı olduğunu, büyük bir iş başarmış havasıyla anlata dursun, gerçekte işçi ve emekçiler üzerinden toplanan toplam vergi oranlarında yüzde altmış ikilik (%62) bir artış hedefleniyordu. Bu durumda kimi mallardaki KDV oranının indirilmesi, göz boyamaktan öte bir an-

lam taşımazken, genel vergi oranlarının yükseltilmesi yoksulluğun daha da çekilmez bir hale getirilmesiyle aynı anlama geliyor. Bugün 444 milyon brüt ücret alan bir asgari ücretlinin (%6'lık zamdan sonra 488 milyon oldu) 120 milyon lira gelir ve dolaylı vergi ödediğini düşünürseniz, bu oranın daha da artırılmasının nasıl büyük bir 'vurgun' olduğu anlaşılır. Bu, zaten yaşayacak kadar olandan az, ölmeyecek kadar olanın sınırında olan bir ücretle çalışan milyonlarca emekçinin yaşamdan daha hızlı, daha da kolay kovulmasını sağlayacaktır.

Bir diğer müjde, sermaye sınıfının işçi ve emekçilerin yaşamları üzerinde nasıl dalga geçer gibi oynadıklarının göstergesi oldu.

"Asgari ücrete sürpriz olabilir" denildi önce salyalar akan ağızlarıyla sırtarak... İşçi ve emekçilere, KDV indrimiyle günde üç öğün simit yeme "refahı" sunulmuştu ne de olsa! Bu "refah"ın doruk noktası yine Erdoğan'ın ağzından duyuldu; "Üç öğün simidin yanında birer bardak çay" da içebilecekleri yoksullar, asgari ücrete yapılan yüzde altılık zamlarla birlikte. Tabii asıl müjde, "üç öğün çay" değildi. Normalde altı ayda bir yapılan asgari ücret zammının bir yıla çıkarılmasıydı!..

"Müjdeler"e devam ediyorlardı utanmazca... Verilen bir başka müjde de, artık her doğan insanın sigortalı doğacağı oldu. Bunu sağlayacak sistem olarak da Genel Sağlık Sigortası'nın 2005 sonu itibarıyla yaşama geçirilmesi için hazırlıklara başlanması gösterildi.

İşçi ve emekçilerin yaşamları üzerinde yaratacağı felaketler itibarıyla ayrıca ele alınması gereken bu sistem, işçi ve emekçilerin var olan tüm sağlık güvencelerinin ellerinden alınması anlamını taşıyor. Yani çalışabildiğin, çalışabildiğin sürede yüksek sağlık primlerini ödeyebildiğin ve bunlara ek olarak temel sağlık hizmeti paketi dışındaki tedavilerin yarısını karşılayabildiğin oranda sağlık hizmeti alabileceksin. İş güvencesinin bulunmadığı, çalışanların büyük kısmının primlerinin patronlarca bir sürü dalavereyle yatırılmadığı koşullarda, sağlık hizmetine ulaşmak da hayal olacak.

Şu anki sosyal güvencelerle bile emekçiler, "bugün git yarın gel"lerle, hastane kapılarında sürünüyorlar. Genel Sağlık Sigortası ile birlikte, artık o kapılara yaklaşamayacaklar bile... Şanslılarsa evlerinde, değilse, 21. yüzyılın medeniyetinin ortasında, sokaklarda vahşice ölüme terk edilecekler.

İşte sermaye sınıfının bu yeni yılda işçi ve emekçilere vaat ettiği yaşam; "Günde üç öğün simidin yanına birer bardak çay içebilme" ve sigortalı doğup, kentlerin ortasında "sigortalı" ölebilmeye refahı!

İlk aylarını yaşadığımız bu yeni yılın, işçi ve emekçi halklarımız açısından daha da zorlu geçeceği ortadadır. Sermaye sınıfı, attığı her adımda iç savaşın dozunu daha da artırıyor ve tüm emekçileri açlığın, hastalığın, savaşın ve ölümün atlılarının ayaklarının altında yok oluşturmaya sürüklüyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin sermaye sınıfının topyekün saldırıları karşısında yapabileceği ve yapması gereken tek şey, sermaye sınıfının varlığına topyekün son vermektir. Bu da ancak devrimci zor araç ve yöntemlerinin yaygın kullanımını sağlayarak, o büyük günün hazırlığına girişmekle olur. Bu dili kullanmayı öğrenmeyen bir sınıf, en ufak ekonomik taleplerini dahi elde edemeyeceği gibi, var olanları da koruyamaz ve yarının ne olacağına dair hiçbir güvenceye sahip olamaz. Kapitalizmin geldiği ölüm-kalım aşamasında tüm sorunların çözümlü aynı keskin çizgileri taşıyor: ya her şey için savaşınz ya da hiçbir şeysiz ölüyoruz.

GAZİ'DE HALK PLATFORMU

İşçi-emekçi sınıfının yoğun olarak yaşadığı devrimci potansiyelin yüksek olduğu yerlerden birisi olan Gazi Mahallesi'nde, son dönemde devletin çok yoğun saldırıları olmaktadır. Sistem saldırılarını, şimdi kolluk gücü olan devletin eliyle artırmaktadır. '95'te katliamla yaptığını, şimdi burjuva kültürü dayatarak yapmaktadır. Uyuşturucuyu, fuhuşu, sokak çetelerini, mafyaları örgütleyerek gençliği yozlaştırarak, insanlara korku, panik, endişe vererek yapmaktadır.

Bizler, devrimciler olarak bütün bunlara karşı bir araya gelip Gazi Halk Platformu'nu oluşturduk. Platformda Mücadele Birliği, DHP, Partizan, DEHAP, Atılım, Alınteri siyasetleri yer almaktadır. Platformun yaptığı ilk eylem 6 Şubat 2005 Pazar günü saat 15:00'da gerçekleşti. Eylemimiz Kıbrıs Caddesi'nden başladı. Eylem sloganlarla başladı, yürüyüş yapıldı. Sonunda ise Gazi'nin en merkezi yeri olan Dörtöyol'da, meydana basın açıklaması yapıldı ve yapılan bütün saldırılara karşı mücadele edilmesi için Gazi Halk Platformu'nun örgütlü mücadelesine çağrı yapılarak son buldu.

Gazi Mücadele Birliği Platformu

ANTEP DİK'TEN

BELEDİYE İŞÇİLERİYLE RÖPORTAJ

Sendikalı oldukları için işten atılan, 9 gün açlık grevi yapan, yürüyüşler ve eylemler düzenleyen Özbekde şirketine bağlı belediye işçileriyle ayrı ayrı yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

DİK: Bu zamana kadar belediye işçilerinin vermiş olduğu mücadeleyi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Birinci İşçi: Mücadelemiz haklı bir mücadeledir. Şu ana kadar olumlu sonuç alamamak da sendikadan istifa edip işlerine devam edenlerin fazla olmaması (24 kişi) iyi bir durum. Arkadaşlar arasındaki huzursuzluğu en aza indirmeye çalıştık. Şubat'ın 18'inde mahkeme var. Ama asıl mücadelenin 18'inden sonra başlaması gerekir. Bu zamana kadar ki eylemlerin yeterli olduğu kanısında değilim. Açlık grevinin erken bitirildiğini düşünüyorum ve ayrıca, ülke geneline yayın yapan kanallarda yeterince yer almaması olumsuzluktu.

İkinci İşçi: İşçilerin oturup beklemesi doğru değil. Bu saldırı sadece bize değil, herkese yöneliktir. Yapılanları yeterince buluyorum. Başka bir şeyler yapmamız lazım.

Üçüncü İşçi: Şu ana kadarki mücadelemiz çok iyi ama eksiklerimiz var. Sesimizi tam anlamıyla duyuramadık. Derdimizi halka yeterince anlatamadık.

Dördüncü İşçi: İşten çıkarılma nedenine bir anlam veremiyoruz. Başbakan televizyonlara çıkıp sendikalı olmayı öğütlerken, sendikalı olduğumuz için işten çıkarılmamız nasıl bir çelişkidir? Sendikalı olmak suçsa niye bize öğütler veriyorlar?

DİK: İşçiler arasında birlik ve dayanışma tam anlamıyla gerçekleşebildi mi?

Birinci İşçi: Gerçekleştiğini düşünmüyorum. İşten atılan 164 işçiden sadece 107 tanesinin avukata vekalet vermesi bunun göstergesi. Bunun da tabii nedenleri var; belediye başkanının ve bazı yetkili kişilerin işçileri kandırmaya çalışmaları, işsizliğin çok yoğun olması, kamuoyunun yeterince bilgilendirilmemesi (Saldırının sendikasıylaştırma ve işten atma saldırısı olduğunun anlatılmaması). Belediye Başkanı işçileri işten atmadığını ve gelip çalışabileceklerini söyleyerek halkı kandırıyor.

İkinci İşçi: İşçileri yöneten kişilerin aldıkları kararları yanlış buluyorum. Birlik ve beraberlik dayatma şeklinde oluyor. İşçileri bir arada tutup daha iyi örgütlemeleri gerekirken, davaya sahip çıkmalarını sağlamaları gerekirken, gününbirlik iş bulanların mahkeme gününe kadar çalışabilecekleri söylendi. Ve bu şekilde de işçilerin güvenlerini yitirdiler.

Üçüncü İşçi: Gerçekleşmedi. İşçilerin bazılarında ilgisizlik var. Bazı arkadaşlar sendikadan istifa etti, işine geri döndü.

Direnışteki işçilerin bazıları ise başka (sigortasız) işlere girdi ve bu durumlar diğer işçilerde mücadeleye karşı soğumalara yol açtı. Mahkeme tarihi beklendiği için de bir durgunluk başladı.

Dördüncü İşçi: Gerçekleşmedi. Şu ana kadar 24 kişi sendikadan istifa edip işlerine devam etti. 107 kişi sendikalı ama mücadelenin yükü az sayıda insanın sırtında.

DİK: SEKA ve Akgübre işçilerinin mücadelesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Birinci İşçi: O insanların mücadelesini çok onurlu bir direniş olarak görüyorum. Onlar örnek alınması gereken bir mücadele içerisindedir. Onlarla bizim yaşadığımız sorunlar hep aynı. Mücadelemiz de bu yüzden aynı olmalı.

İkinci İşçi: Onların yaptıkları gibi yapamadık. Onlar işyerlerini terk etmediler. Bizimkilere ise sendikada oturmak bile zor geliyor. SEKA'yı örnek almak gerekir. Onlar davalarına inandıkları için kazandılar. Ama bizde devamımıza inanmamızı sağlayacak fazla bir şey yapılmıyor. Tam tersine işçiler mücalededen soğuyor.

Üçüncü İşçi: Her zaman yanlarındayız. Bizden uzakta da olsalar sonuna kadar yanlarındayız. Burada onlar için de bir şeyler yapabileseydik iyi olurdu.

Dördüncü İşçi: Karınları doymuyor, daha çok yemek istiyorlar. Bu yüzden onlar da bizim gibi sorunlarla karşılaşılıyorlar. Keşke onların bire bir yanlarında olabilsek, ama bunun için imkanlarımız yok.

DİK: SEKA ilk aşamada mücadeleyi kararlılıkla sürdürdü ve kazandı. Belediye işçilerinin mücadelesindeki kararlılık konusundaki düşünceleriniz?

Birinci İşçi: Kararlı olduğumuz gün gibi ortada. Her ne kadar mahkeme tarihine kadar olumlu eylemler yapılmadıysa da bu kararsız olduğumuz anlamına gelmemeli. Öyle bir mücadele vermeliyiz ki bizim kararlılığımız tüm ülkedeki işçilere örnek olmalı.

İkinci İşçi: Artık mahkeme gününü beklemekten başka çaremiz kalmadı. Ama yine de bir şeyler yapılabilse iyi olur. Mesela Tayip Erdoğan 19 şubat'ta antep'e geliyor, onu antep'e sokmamak gerekir.

Üçüncü İşçi: Eylemlere ağırlık verilmeli, sendikada oturmakla olmuyor. Antep'i yerinden oynatmalıyız. İşçiler aslında kararlı ama birçoğu ilk defa böyle bir mücadeleyle karşılaştıkları için çoğu ne yapacağını bilmiyor, bu da onları kararsız kılıyor.

DİK: Sorunlar her geçen gün daha da artıyor. Bu sorunlara karşı mücadele ancak ısrarlı ve kararlı bir mücadele şeklinde

de olursa haklarımızı kazanabiliyoruz. Ama belirli bir zaman geçtikten sonra kazandığımız haklarımız birer birer geri alınmaya çalışılıyor. Haklarımızın geri alınmadığı bir ortamı nasıl yaratabiliriz?

Birinci İşçi: Birlik ve beraberlik içinde olursak ancak, bunu yaratabiliriz. Bunun için de yapabileceğimiz en güzel şey haksızlıkların karşısında dimdik, kararlı bir şekilde sonuna kadar durabilmektir.

İkinci İşçi: İşçiler ve emekçiler mutlaka birleşmeli. Bugün bizlerin başına gelenler yarın başkalarının başına gelecek. Onun için bütün işçilerin daha duyarlı olması gerekir. Birlik olmadığımız sürece mutlaka kaybederiz.

Başka bir DİK'li arkadaş soruyor: Seçilen insanlar bizim çıkarlarımıza çalışmıyor.. işçiler başta olsa nasıl olurdu? Mesela Küba hakkında ne düşünüyorsunuz?

Birinci İşçi: Evet, evet. Küba ve Fidel Castro çok güzel bir örnek. Mutlaka işçilerden birileri başta olmalı.

Başka Bir İşçi: İşçilerden birileri başa geçse ne ABD ile işbirliği kalır ne de böyle işten atılma sorunu kalır. İşçinin hakından anlayan birileri başa gelmeli. Ancak bu zaman haklarımız geri alınmaz.

DİK: Devrimci İşçi Komiteleri'nin mücadelenize desteği hakkında neler düşünüyorsunuz?

Birinci İşçi: Sizleri tanımamız açlık grevi sürecinde gerçekleşti ve bu süreç içerisinde benim üzerimde o kadar büyük bir etki yarattı ki; o an tüm Antep halkının yanımda olduğunu hissettim ve bu haklı davama, haklı direnişime daha bir sıkı sarıldım. Sizleri geç tanıdığım için de büyük üzüntü duydum. Şu da bir gerçek ki; DİK olarak, bizlerin yapması gereken eylemlerin, mücadelenin bizden daha fazla ve yürekli bir şekilde yapıldığını söyleyebilirim. Geçen gün yolda yürürken, bir kişinin durup, yapıştırdığımız afiş dikkatle okuması beni çok mutlu etti. DİK'in yaptığı bu çalışmalar beni ayrıca çok onurlandırdı.

İkinci İşçi: DİK'e çok teşekkür ediyorum. Bu arkadaşlar gibi diğer kurumların da aynı şekilde destek sunmaları gerekirdi. Bu emekçiyim diyen kurumlarında nerede olduğunu merak ediyorum. Sendikaların yapmadığını DİK'in yaptığını düşünüyorum. Örneğin arkadaşlar ellerinden geldikince bir öğle yemeği yaptırıp buradaki işçileri çok mutlu ettiler. Ama onların yaptıklarını sendika düşünmedi. Buradaki arkadaşlar iki aydır çalışmıyorlar ve yemek yiyecek paraları da yok.

Başka bir işçi araya giriyor: "Sizden başka gelenimiz

mi var? Yemek bile yaptırıp getirdiniz daha ne diyeyim!"

Üçüncü İşçi: Sizlere çok teşekkür ediyoruz. Bizim işimiz bitse de başka yerde işçi arkadaşların yanında olmanızı isterim. Gelmeniz bizlere çok büyük moral verdi. Sizden başka bizlere destek veren çok yok. Şahinbey, Nurdagi, Yavuzeli ve diğer işçilerin yanında da olmanızı isterim. Hepsinin sizin gibi arkadaşlara ihtiyacı var.

Bizler için çıkardığımız bildirimler, dergiye yazdığımız yazılar ve birçok yere yapıştırdığımız afişler bizleri çok sevindirdi.

Dördüncü İşçi: Çok güzel bir durum. Sizlere çok teşekkür ediyoruz. Bazıları bir kez gelip gittiler ama sizler sürekli yanımızdasınız. Sizlerin sayesinde sesimiz daha güçlü çıkıyor. Açlık grevindekilere özellikle çok büyük moral verdiniz. Bu bizleri çok mutlu etti. Aynı şekilde bizim yapabileceğimiz bir şeyler olduğunda haber verirseniz mutlaka yanınızda olacağız.

DİK: Peki işçilerin komite örgütlenmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Birinci İşçi: Ben farkında olmadan sanırım komite oluşturmaya doğru gidiyorum. Mücadelemizde yaşanan eksiklikler benim bu şekilde düşünmemi sağlıyor. Mutlaka olması gereken örgütlenmeler. Bu zamana kadarki deneyimlerimiz sayesinde sizlerin de katkılarımızla bizim kendimizin de bir şeyler yapabileceğimize inandım. Bizler de komite oluşturmaya düşündük fakat komiteyi oluşturacağımız arkadaşların kafasındaki soru işaretleri bu işin oluşumunu biraz geciktiriyor.

İkinci İşçi: Tek çare budur. Çünkü bu köleleştirmeye karşı bütün işçiler birleşmeli. Bu şekilde örgütlenirsek kazandığımız haklarımızın da geri alınması çok zor.

Üçüncü İşçi: Komiteler olmalı. Birlik, beraberlik ve mücadelede kararlılık olmalı. Bu da ancak bu komitelerde var.

DİK: DİK'e önerileriniz var mı?

Birinci İşçi: Ben isterdim ki, sizlerle bir eylemde değil, başka ortamlarda tanışalım. DİK'i insanların sıkıntılı olduğu anlarda değil de normal zamanlarda da yanımızda görmek isteriz. Sizleri düğünlerimizde, nişanlarımızda, cenazelerimizde, normal yaşantımızda da aramızda görmek isteriz.

İkinci İşçi: Sizler zaten ellerinizden geleni yapıyorsunuz. Gerçekten sizlere çok teşekkür ediyoruz. Emek Platformu'nun, sendikaların yapamadığını zaten siz yaptınız. Ben size şu anda başka da bir şey diyemem.

DİK: Biz de size çok teşekkür ediyoruz arkadaşlar.

DİRENİŞTE OLAN LİDER KARGO İŞÇİLERİNE DİK'TEN ZİYARET "Bu Bir Onur Sorunu Haline Geldi"

Lider Kargo işçileri, direnişlerinin 92. gününde DİK tarafından ziyaret edildi.

Sendikalaşmaya yönelik çalışmalarını patron tarafından öğrenince, 35 işçinin işine son verilmişti. Direnişin başlamasından bu yana patron, 4 taşeron firmayla anlaştı. 3 taşeron firma, işçilerin iknasıyla(!) işlerini sonlandırdılar. Patronun son olarak getirdiği dördüncü taşeron firma ise, güvenlik elemanı olarak alınmış, fakat kargoların yüklenmesinde çalıştırılıyorlar.

1 Şubat günü öğle saatlerinde bir grup DİK'li, Lider Kargo işçilerini ziyaret etti. Yol üzerinden "Fabrikalar Tarlalar Siyasal İktidar Herşey Emegün Olacak" sloganıyla gelen DİK'lileri işçiler, güler yüzle ve sloganlarla karşıladı. "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" yazılı bir pankart önünde yaptıkları ateşle ısınmaya çalışan işçiler, DİK'lilerin sıcak sohbetiyle daha da ısındılar. Son süreçte işçi sınıfına yönelik saldırıların arttığını, işçilerin bu saldırılara karşılık direndiği ve SEKA ile ilgili yapılan konuşmalarda Mücadele Birliği temsilcisi, bu saldırıların emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik ilhak politikalarının bir sonucu olduğunu ve işçi sınıfının kazanmış olduğu ekonomik kazanımların bir süre sonra ellerinden yine alındığı ve buna karşılık işçi sınıfının iktidarı ele almak için mücadele etmesi gerektiği konusunda konuşma yaptı. Bir işçi, 17 Ocak'ta düzenlenmiş oldukları bir etkinlikle yoğun destek aldıklarını söyledi. Ara ara sendikaların ziyarete geldiğini söyleyen işçi, patronun diyaloga geçmediğini belirtti. Patron, eğer sendika örgütlenmesinden vazgeçerlerse tekrar işe alınacaklarını belirtiyor. Bir işçi, son süreçteki saldırıların cezaevlerine yapılan saldırılara benzetti. Saldırıların cezaevlerindeki tecridin dışarıya yansımaları olduğunu söyledi. Bir işçi arkadaş da mücadelelerinin onur sorunu olduğunu ve sonuna kadar direneceklerini söyledi.

Uzunca bir sohbetten ve işçilerin çaydan sonra, "Lider Kargo İşçileri Yalnız Değildir" sloganıyla ziyarete sona erdi.

Lider Kargo İşçileri 95 Gündür Eylemde*

İşçiler, Emekçiler,

Hemen yanı başınızda Lider Kargo işçileri eylem yapıyorlar. Onlar 95 gündür, ekmekleri ve onurları için kar, fırtına demeden Güngören Bağcılar Organize Sanayi Sitesi Lider Kargo Genel Müdürlüğü önünde yaptıkları ateşin etrafında tek bir yürek olarak kenetlenmiş direniyorlar.

İşçiler, Emekçiler,

35 Lider Kargo işçisi, sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten atılmış durumdadır. İşçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü olmasından korkan patronlar, işçi ve emekçileri örgütsüzleştirmek için tüm dünyada bir saldırı başlattılar. Onlar, örgütlü bir halkı hiçbir gücün yenemeyeceğini biliyorlar. İşçileri ve emekçileri örgütsüz bırakıp, yalnızlaştırmaya, tek başına bırakarak sömürü ve zulme sessizce katlanmaya mahkum etmek istiyorlar.

İçinde bulunduğumuz kapitalist sistem, sömürü düzenidir. Bir avuç azınlığın mutlu yaşaması için, milyonlarca insanın açlığa ve yoksulluğa mahkum edildiği bir sistemdir. Ancak parası olanın yaşayabileceği, ancak parası olanın insan gibi giyinip, yiyip içebileceği, barınabileceği bir sistemdir. Parası olmayanların ise açlığa ve sefaletle sürüklendiği bir sistemdir kapitalizm.

İşçiler, Emekçiler,

Artık kendinize sefalet, kapitalistlere servet üretmek istemiyorsanız, bu sömürü sistemine karşı ayağa kalkmalısınız; Düşünün bir! Her şeyi üreten, her şeyi yaratan sizsiniz; sizin hünerli, nasırlı elleriniz. Siz olmasanız hayat durur. Kapitalistler, patronlar, şunu şuradan alıp buraya koyamazlar. Buna rağmen siz açsınız onlar zevk-ü sefa içindeler. Siz akşam evinize nasıl ekmek götüreceğinizi düşünüyorsunuz, onların yedikleri önünde yemedikleri arklarında. Siz işinizi kaybetmemek, insanca çalışmak, üretmek istiyorsunuz. Onlar size iş bile vermiyorlar. Vurguncuya, soyguncuya, hortumcuya var, ama size yok.

İşçiler, Emekçiler,

İsterseniz bu durumu değiştirebilir, gündüzlerinde aç gezmeyen, gecelerinde aç yatılmayan bir dünya kurabilirsiniz.

Hiçbir burjuva hükümet sizin sorunlarınıza çözüm bulamaz. Görüyorsunuz, gelen gideni aratıyor; çünkü onların hepsi sermayenin emrindedir. Para babaları ne derse onu yapıyorlar. Emperyalist efendileri ne derse onu yapıyorlar.

Siz, kendi devrimci hükümetinizi kurabilirsiniz. Bunun için Devrimci İşçi Komitelerinde örgütlenmeli ve iktidarı almak için savaşmalısınız.

Kurtuluş sizin kendi ellerinizdedir.

Lider Kargo işçilerine bakın. Onlar 95 gündür eylemdeler. Onlara destek olun; işçileri sahiplenin. Onlar aynı zamanda sizin için de eylemdeler.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN, EMEKÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!
FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK!**

* Lider Kargo direnişinin 95. günü için yayınladığımız bildiri.

Ya Kanlı Kavgalı Savaş Ya Yokoluş*

SEKA İşçileri,

14 Aralık'tan beri eylemdeyiz. İşinize, ekmeğinizin el uzatanlara karşı, üretmek istediğiniz, yaşamı nasırlı ellerinizle yeniden yaratmak istediğiniz halde, üretmenize izin vermeyenlere karşı yek vücut mücadele ediyorsunuz.

19 Ocak'ta fabrika'ya girdiniz ve bir daha çıkmama kararı aldınız.

SEKA İşçileri,

Her kim olursa olsun, sizi bu kararınızdan döndürememlidir. Hiçbir şey, ekmeğinizden ve onurunuzdan daha değerli değil. Bugün bunu korumanın yolu, mücadele etmenizden hem de her şeyi göze alarak mücadele etmenizden geçiyor. Siz, bu konudaki kararlılığınızı, fabrikayı ne pahasına olursa olsun terk etmeme kararı alarak gösterdiniz. Hep bir ağızdan haykırdığınız "Bizim SEKA'dan Ölümlü Çıkar" sloganını işitmeyen, duymayan kalmadı. Bunun anlamı açıktır: Her kim ki SEKA'yı kapatmaya çalışacaktır, karşısında sizin bu öfkeli ve kararlı tavrınızı bulacaktır. Her kim ki, sizi bu tavrınızdan vazgeçirmeye, sizin eyleminizi tavsatmaya çalışacaktır, karşısında yine sizin birleşik kararlılığınızı bulacaktır.

SEKA İşçileri,

Sermayenin saldırıları uluslararası çaptadır. Tüm dünyada burjuvalar, işçi ve emekçilere bir saldırı başlattılar. Bu emperyalist-kapitalist sistemin işçi ve emekçilere karşı, dünyanın ezilen halklarına karşı başlattığı tarihi bir saldırdır. Sermaye sınıfı, tüm dünya üzerinde dizginsiz bir sömürü gerçekleştirebilmek için, işçilerin, emekçilerin elinde avucunda ne varsa almak istiyor. O ancak sizleri işsiz bırakarak, daha fazla sefaletle iterek, bunalımda olan sistemini ayakta tutabileceğini düşünüyor.

Artık kapitalistlere servet, kendimize sefalet üretmek istemiyoruz.

Emperyalist-kapitalist sistem tarihi olarak ömrünü doldurduğu için saldırıyor. İşçiler ve emekçiler ise işlerini, ekmeğinizi, onurlarını korumak için savaşmak zorundalar. Gecelerinde aç yatılmayan, gündüzlerinde aç gezilmeyen bir dünya için savaşmak zorundalar.

SEKA İşçileri,

Üretmek, sermaye sınıfı tarafından yaşamdan kovulmamak istiyorsanız, onlara tüm ayrıcalıkları tanıyan, ellerindeki üretim araçlarını el koymalısınız. Tabii bunun için en başta siyasi iktidarı ele geçirmelisiniz. Siyasi iktidarı ele geçirip, gerçek bir halk iktidarı kurmak için örgütlenmelisiniz. Komite ve Konseyler devrim ve iktidar hedefiyle mücadele eden, işçilerin kendi bağımsız öz örgütleridir.

SEKA İşçileri,

Komite ve Konseylerde örgütlenerek, mücadele ederek, gerçek anlamda bir savaş vererek sermayenin iktidarını yıkabilir, siyasi iktidarı ele geçirebilirsiniz. Kendi iktidarınızı kurup, fabrikalarınızda, atölyelerinizde istediğiniz gibi üretebilir, ürettiklerinizin bölüşümünü denetleyebilirsiniz.

SEKA İşçileri,

Bunun için Devrimci İşçi Komiteleri'nde örgütlenin ve mücadeleyi yükseltin. İşçilerin mücadele birliğini sağlayacak olan komitelerin örgütlenmesi için güçlerinizi birleştirin.

"Ya Kanlı Kavgalı Savaş, Ya Yokoluş". Sorun bu kadar açık ve amansız konuşur artık.

Çözüm sizde, sizin kendi ellerinizdedir.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY
EMEĞİN OLACAK!**

* SEKA direnişi için yayınladığımız bildiri.

İKİTELLİ AYIŞIĞI'NDA FİLM GÖSTERİMİ

İkitelli Ayışığı Sanat Merkezi'nde, 6 Şubat Pazar günü sinevizyon etkinlikleri kapsamında, "Dünyayı Sarsan On Gün" filmi'nin gösterimi yapıldı. Etkinliğe yoğun bir ilgi vardı, yaklaşık 70 kişilik bir katılımla etkinliğimizi gerçekleştirdik. 13 Şubat Pazar günü ise, "Tanya" şiir dramatizasyonu ve Yılmaz Güney'in "Arkadaş" filminin gösterimi yapılacak. Özellikle işçilerin yoğun ilgi gösterdikleri etkinlikler, devam edecek.

İkitelli Ayışığı Sanat Merkezi

"Hayatı Yaratan Biz İşçileriz"

Merhaba Mücadele Birliği Okurları;

Ben Gazi Mahallesi'nden DİK'li bir işçiyim. Arkadaşlar, sizlerle düşüncelerimi paylaşmak istiyorum. Gün geçtikçe işçilere ve emekçilere saldırılar artıyor. İşten kovulmalarla karşı karşıya kalıyoruz, ceplerimizdeki son paralara kadar soyuluyoruz.

Son somut örneği göstermek gerekirse, SEKA Kağıt Fabrikası'nın kapatılması... Bizler, işçiler olarak, TV'lerdeki boş magazin haberlere ve yoz kültüre karşı durmalıyız. Bizlerin yapamayacağı hiçbir şey yoktur. Biz durduğumuz zaman hayat durur. Bizler, birlikte çalıştığımız işyerlerinde birlik olursak, her türlü zorluklara göğüs gereriz. Ben kendime "DİK'liyim" diyorum, neden mi? Sizlere ilk önce DİK'i açıklayayım. DİK, Devrimci İşçi Komiteleri'dir.

Bütün işçiler, kendi komitelerini kurup, her şeye kendileri karar vermelidir. İşyerlerindeki ustabaşı, müdür ve patron işbirliklerine biz, DİK'le karşı durmalıyız.

Biz işçiler, sosyalist basınıymızı okuyup bilinçlenmeliyiz, olabildiğince kitap okumalıyız. Ve oturduğumuz emekçi semtlerde varsa kültür sanat merkezlerine giderek oradaki arkadaşlarla sohbet etmeliyiz.

Benim oturduğum semtte Ayışığı Sanat Merkezi var ve bu açıdan çok şanslıyım, istediğim zaman kitap okuyabiliyorum.

Ve bütün işçilerin kendilerini geliştirmesi gerek. Hiçbir zaman bana dokunmayan yılan bin yaşasın dememeliyiz. Bugün SEKA'daysa özelleştirme, yarın bizlerin başına gelebilir.

Son olarak değerli arkadaşlar, şunu tekrar etmek istiyorum, "Biz durursak hayat durur". Unutmayalım, hayatı yaratan biz işçileriz.

**YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ!
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY E-
MEĞİN OLACAK!**

Gazi'den DİK'li Bir İşçi

Uzun süreden bu yana kamu emekçileri hareketi suskun. Yapılacak işler hep birilerine havale edilir durumda. Sendika şubeleri Genel Merkezlerinden, Genel Merkezler KESK'ten ve şubelerinden, KESK E-mek Platformundan ve bağlı sendikalarından hareketlenme bekleme dursun; BES Genel Kurulu, Merkez Temsilciler Kurulu ve Başkanlar Kurulu kararlarını hayata geçirmek üzere eylem takvimi hazırladı ve 27 Ocak günü Ankara'da Güvenpark'ta olmak üzere bir çok ilde basın açıklamalarıyla eylem programını açıkladı.

Eylem programına göre; 4 Şubat günü işyerleri önünde oturma eylemi-basın açıklamaları yapıldı. Ankara'da biri Defterdarlık olmak üzere, sekiz işyeri önünde eylem gerçekleşti. 9 Şubat günü merkezi basın açıklamaları Ankara'da Ulus-Heykel'de gerçekleştirilirken, bir çok ilde basın açıklamalarını merkezi yerlerde yaptı.

Eylem programının bundan sonraki ayağını, 22 Şubat Salı günü İstanbul'dan yola çıkacak yürüyüş kolunun (Kocaeli, Bursa, Eskişehir güzergahı izlenerek) 25 Şubat Cuma günü Ankara'ya varması oluşturuyor. Ankara'da kitleyle

BES'den Kararlı Eylem Programı

buluşma sağlanarak BES'in oluşturduğu taleplerin kitle-sel basın açıklamasıyla Başbakanlığa iletilmesi planlanıyor.

Taleplerine cevap alınmadığında ise BES 4 Mart günü iş bırakacak.

Bunca hareketsizliğin yaşandığı bir süreçte BES doğru bir iş yapıyor, kitleleri hareketlendirmeyi hedefliyor. Sonuna kadar sarsılmadan götürmesi halinde, BES'in yaptıkları sürece ışık tutacak, eylem programlarının basitten karmaşığa, kolaydan zora, yerelden merkeziye taşınması, geliştirilmesinin başarısı, uzun zamandan sonra yeniden, hayata geçirilecektir.

Özelde kamu emekçileri hareketini, genelde tüm sendikal hareketi hareketlendirebilecek unsurlar taşıyan eylem programı tüm kesimler tarafından olduğu gibi devrimcilerce de desteklenmelidir.

BES'in ortaya koyduğu hedeflere varabilmesi için bu destek önemlidir, kamu emekçilerinin ve sendikalarının içinde bulunduğu kendine güvensizliğin yıkılması için bu destek şarttır.

YAŞASIN DEVRİMCİ EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

Lider Kargo İşçilerine Emeğe Ezgi Müzik Grubundan Ziyaret

Lider Kargo işçilerine destek olmak için 9 Şubat Çarşamba günü İkitelli'deki Lider Kargo önünde toplandık. Amacımız, sendikal mücadelede örgütlenen ve bu nedenle işten çıkarılan Lider Kargo işçilerinin bu onurlu eylemlerinde her zaman için yanlarında olduğumuzu göstermekti. Grev yerine gittiğimizde orada bulun-

nan işçiler bizleri "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganlarıyla karşıladılar. Havanın o dondurucu soğukunda onları yalnız bırakmadığımızı gördüklerinde yüreklerindeki sevinç adeta gözlerine vurmuştu işçilerin... İlk önce tanışmalar ve daha sonra durumları hakkında konuşmaya başladık. İlk önce greve ne zaman ve niçin başladıklarını anlattılar. Nasıl sendikal örgütlenmeyi seçtikleri için işten atıldıklarını anlattılar. Kasım 2004'de başlamışlar greve. Bu grevin sesini duyurabilmek için bir dizi basın açıklaması yapmışlar ve dört gün gözaltında kalmışlar. Ama ne gözaltılar ne de havanın o dondurucu soğuğu yıldırıyor işçileri. İşyerlerinin önünde çadır bile kurmalarına izin verilmemesine rağmen işçiler greve devam ediyorlar. Biz de Emeğe Ezgi Müzik Grubu olarak müziğimizle onların yanlarındaydık. İlk önce "Yarınlara giden yolda yürekler kenetleniyor/ alanlarda türkülerle emekçiler direniyor" sözleriyle başlayan "Haydi Gel" isimli bestemizle başladık türküler söylemeye... en son Avusturya işçi marşıyla bitirdik dinletimizi. Aynılırken gözlerindeki sevinci artık dışarıya vurmuşlardı. "Bizi burada ziyaret eden tek müzik grubu sizsiniz, sizlere teşekkür ediyoruz, sağolun" demeleri bizleri o kadar sevindirmişti ki... Bizlerin sürekli onların yanında olacağımız bildirerek; "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganıyla sonlandırdık ziyaretimizi.

Emeğe Ezgi Müzik Grubu

SEÇİM DEĞİL DEVİRİM DEVİRİM...

dığını biliyor. Bu nedenle halkın büyük çoğunluğu, bu seçimlere katılmayacağını açıklıyor.

Irak'taki seçimleri protesto amacıyla 30 Ocak Pazar günü 13.00'da Kadıköy Meydanı'nda, Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu tarafından bir miting düzenlendi. Haydarpaşa Numune Hastanesi önünde daha sabahtan toplanan insanların karşısına polislin yığılması, kitlenin kararlılığını etkilemedi. Burada Mücadele Birliği tarafından başlatılan sloganlar, daha sonra dalga dalga yayıldı. Bir süre sonra başlayan eylemin önu, polis tarafından kesildi; yapılan görüşmeler sonucu yol açıldı ve kitle yürümeye başladı. "İşgale Direnen Irak Halkı Seçim Oyununu Bozacak" pankartı arkasında kortej oluşturan ve kendi pankartları bayrakları ile katılan devrimci kitle örgütleri, Kadıköy Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. "Irak'ta İşgalle Kardeşleş" pankartıyla en önlere yerini alan Mücadele Birliği de gür sloganlarıyla Kadıköy Meydanı'nda oluşan kortej düzeninde yerini aldı. Mücadele Birliği, "Irak'ta Namlular İşgalcilere", "Irak'ta Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Seçim Değil, Devrim Devrim", "Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Irak Halkı Devrimle Özgürleşecek" sloganlarıyla, Irak halkının tek kurtuluşunun ABD emperyalizmine ve işgale karşı savaşmakta olduğunu, çözümün seçimde değil devrimde olduğunu gösteriyordu. Koordinasyon tarafından okunan basın açıklamasından sonra, Grup Gece Tutuştu, Grup Vardiya ve Grup Yorum türküler söylediler. Tohum Kültür Merkezi tarafından Irak'taki seçimleri anlatan bir tiyatro oynandı. Oynan tiyatrodan ABD'lileri taş yağmuruna tutan Iraklılar, daha sonra ABD bayrağını ve temsili seçim sandığını yaktı.

Mitingden sonra Mücadele Birliği korteji, sloganlarla Kadıköy otobüs durağına yürüdü. Burada, atılan sloganlardan sonra dağıldı.

ABD postalları altındaki Irak'ta, seçimlerin yapıldığı sıralarda tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de eylemler yapıldı.

İşgal altındaki Irak'ta direnişçilere destek ve ABD'ye lanet eylemleri, dünyanın her yerinde sürüyor. Seçim sürecine giren Irak halkı, seçimlerin silahların gölgesi altında yapıldığını biliyor.

İZMİR'DE NAZIM ANMASI

15 Ocak...

Büyük usta bugün doğdu. 103 yıldır yaşıyor Nazım Usta...

Biz, İzmir'in bir işçi-emekçi semtinde yaşayan işçi-emekçi Leninistler olarak, Nazım Usta'nın 103. yaş gününü bir etkinlikle kutladık.

Etkinliğimiz, bir yoldaşımızın "Devrim Yolunda Leninist Saflara!" başlıklı; insanların gündüzlerinde sömürülmediği, gecelerinde aç yatılmadığı bir dünya için, devrim için, demokratik halk iktidarı için, sosyalizm için, Devrimci İşçi Komiteleri (DİK), Devrimci Emekçi Komiteleri (DEK) ve Devrimci Öğrenci Birliği'nde (DÖB) örgütlenmeye çağırın bir bildiriye okumasıyla başladı.

Bir diğer yoldaşımızın, komünist şair Nazım Hikmet'in yaşamına dair bir yazı okumasıyla devam eden etkinliğimiz, şiir grubumuzun, Yaşama Dair, Zafere Dair, Açlık Ordusu Yürüyor, Yürümek, Dünyanın En Tuhaf Mahluku, Karanlıkta Kar Yağıyor vb. şiirlerin okunmasıyla son bulduğunda, etkinliğe katılanların yüreklerinin ışıldadığı ne kadar da belliydi... Daha sonra etkinliğimize genel bir sohbetle devam ettik.

Nazım, zulmün izleriyle gelmişti bizimle tanışmaya. Parlayan yüreklerimizle karşıladık onu... Zekasını zekamızla yoğurduk.

Tarihsel materyalizmi ve diyalektiği ozanlık gücüyle uzun uzun anlattı bize... Sessizliğin kör düğümüne dönüştüğü yerde, kulakları çınlatan bir bakış sundu... Günün ağarmasını bekleme cesaretini ve disiplinini göstererek...

Bizim Nazım, "Vatan hainliğine devam ediyor hala". Pablo Neruda'nın dediği gibi "Böyle olduğun için teşekkürler."

DÜNYA EMEĞİN OLACAK!

İzmir'den Genç Leninistler

Her başlangıç emek, umut ve coşkunun yan yana gelmesiyle oluşuyor. Yan yana gelen bu değerler artan bir şekilde yoğunlaştığı ve yoğunluğunu verimli kılabilirdiği ölçüde anlam kazanır.

Adı: "Evrenin Türküsü" olan duvar gazetemiz işte böylesi bir başlangıç yaşadı... Duvar gazetemiz, Ayışığı Sanat Merkezi'nin, çalışmalarının, bir yanını oluşturuyor...

Evrenin Türküsü, 1 Şubat 2005 tarihi itibarıyla 5. sayısını çıkar-
dı. Evrenin Türküsü kolektif bir çalışmanın ürünüdür ve çeşitli
sütunlardan oluşuyor. "Gündem, Kültür-Sanat, Bilim-Ekoloji,
Tarihsel Portre, Kitap Tanıtımı, Atölye ve Serbest Köşe." Bunun
yanında, "Bir Fotoğraf Bir Yorum" ve "(Tarihten) Bir Söz..."
köşeleri de olduğu gibi öykü, deneme, şiir, hikaye tarzı yazılar da
duvar gazetemizde yer almaktadır.

Bu yazılar, Ayışığı Sanat Merkezi çalışanları tarafından yazılabil-
diği gibi, Ayışığı dostlarından da toplanarak bir arşiv oluşturuluyor
ve süresi iki hafta olan duvar gazetemizde yerini alıyor.

Evrenin Türküsü şu an için duvar gazetesi olarak çıkıyor.
Burada amaç; Ayışığı Sanat Merkezi çalışanlarını ve dostlarını
kolektif bir üretime sevk ederek Evrenin Türküsü'nü dergi haline dönüştürmektir.

Emek, umut ve coşkumuzdan hiçbir şey kaybetmeden üretimimizi, çalışanlarımız ve dostlarımızla
başarıyla sürdürüyoruz... Duvar gazetemiz yakın bir tarihte Ayışığı Sanat Merkezi duvarlarından taşarak
evlerinize, okullarımıza, işyerlerinize gelebilecek...

Şu anda çalışmalarımızı, Evrenin Türküsü'nü periyodik yayınlanan dergi yapabilme doğrultusunda
hızlandırmış durumdayız.

Kararlı, emin adımlarla ve ne istediğimizi bilerek ilerliyoruz yolumuzda...

Yoğun-yorucu ve uykusuz geceler geçiriyoruz... Ama bir annenin, yavrusunu ilk kez kucağına alacağı an
gibi; coşkulu, umutlu ve mutluyuz...

Sevincimiz ve heyecanımız her gün katlanarak çoğalıyor...

Gelin!.. Bu heyecanı birlikte yaşayalım...

Gelin!.. Birlikte çoğalalım...

Gelişiniz sevincimiz, gelişiniz coşkumuz, gelişiniz kararlılığımızdır...

Sevincimize sevinç, coşkuumuza coşku katmanızı bekliyoruz...

UMUDUMUZ KAVGADA KAVGAMIZ SANATIMIZLA!

ayışığı
İstanbul
sanat merkezi

TAKSİM-MERKEZ
İstiklal Cad. Rumeli Han
No:88/11 Kat:6
Tel: 0(212) 292 13 48
Beyoğlu/ İSTANBUL

GAZİ ŞUBESİ
75.Yıl Mah. Okul Cad. No:67
Tel: 0(212) 650 74 61
Gazi/ İSTANBUL

SARIGAZI EKİN SANAT MERKEZİ
Eski Ankara Cad. Meclis Mah.
Leylak Sok. No:6
Tel: 0(216) 620 98 58
Sarıgazi/ İSTANBUL

İKİTELLİ ŞUBESİ
Mehmet Akif Mah.
Onur Sok. No:35/4
Tel: 0(212) 495 26 15
İkitelli/ İSTANBUL

İZMİR ŞUBESİ
1337. Sok. No:18
Batı Dersanesi Karşısı
Tel: 0(232) 446 35 14
Çankaya/ İZMİR

ANTEP ŞUBESİ
Akyol Mah. Şaban Sok. No:2/6
Tel: 0(342) 230 38 74
ANTEP

Ayışığı Sanat Merkezi

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

8 MART'A ÇAĞRI!

**Ezilen, Sömürülen, Her Türlü Aşağılanmaya
Maruz Kalan Tüm İşçi ve Emekçi Kadınlar;
Bu ÇAĞRIMIZ Sizedir!**

İçinde yaşadığımız kapitalist toplum büyük bir hızla çöküşünü yaşamaktadır. Bu çöküş, tüm sermaye sınıfını daha pervasız, daha azgın, sömürü ve insanlık-dışı saldırılara yöneltmektedir. İşsizliğin, açlığın, yoksulluğun, yoksunluğun kol gezmediği ne bir emekçi mahallesi ne de el değmediği bir işçi evi neredeyse kalmamıştır. Bu daha da yaygınlaşarak ve derinleşerek devam edecektir. Her geçen gün biraz daha fazla kitlesiyle yaşamın dışına itilen, yaşamdan kovulan işçi ve emekçilere dayatılan bu "ölümcüllük" ne bir kader ne de bir alınyazısıdır. İnsanlığın bugüne kadar yarattığı değerler, yeryüzünde tek bir insanın dahi aç kalmamasını sağlayacak düzeydedir. Fakat bugün milyonlar sefaletin içinde kıvraniyorsa bunun nedeni, bir avuç sermaye sınıfının, kan ve can bedeli pahasına elde edilen bu değerlerin üzerinde zorla ve zor-baca oturup, sefahat sürdürmesindedir.

Bu çelişkiyi ortadan kaldıracak, insanlığı, mahkum edilmeye çalışıldığı bu insanlık-dışı yaşamdan çekip kurtaracak olan yegane güç, işçi sınıfının gücüdür. Kapitalizm altında hem cins olarak hem de sınıf olarak, sömürü, zulüm ve her türlü aşağılanmaya maruz kalan işçi ve emekçi kadınlar da ancak kendi ait oldukları sınıfın kurtuluş mücadelesinde yerlerini alarak bu sömürü ve zulüm sisteminden kurtulabilirler. İşçi ve emekçi kadınların her türlü baskı ve kölelik koşullarından kurtularak, gerçek özgürlüklerini elde edebilmelerini sağlayacak tek çözüm, kapitalist toplumun yıkılarak yerine sosyalizmin inşaa edilmesidir.

İşçi ve Emekçi Kadınlar,

Yaşamın her alanında yıkım üretmekten başka bir seçeneği kalmayan, yarınlarımızın daha fazla acı ve göz yaşıyla dolmasını sağlayacak olan bir kapitalist toplumu tüm sonuçlarıyla ortadan kaldırılacak tarihi koşullara sahibiz... Tümüyle çürümüş ve ortadan kaldırılması bir zorunluluk haline gelmiş bu aşağılık sistemi, temelle-riyle havaya uçuracak güç ve inisiyatif, ezilen sınıfların ellerine geçmiş durumdadır. Devrimci iç savaşımızın şiddetlenerek sürmesi, hızla nihai hedefe doğru yol aldığımızı gösteriyor.

Böylesi bir süreçte, ezilen bir cins olarak sınıf mücadelesinde yerini almayan işçi ve emekçi kadınlar ne öz-gürlüğün yüzünü görebilir ne de bir bütün olarak işçi sınıfı, gerçek kurtuluşunu gerçekleştirebilir.

Bizler emekçi kadınlar olarak, devrimimizin en önemli güçlerinden olan tüm işçi ve emekçi kadınları, devrimci iç savaş mücadelemizde yerlerini almaya çağırıyoruz.

8 Mart'ın, kapitalizme karşı bir başkaldırı günü olarak ilan edilmesini sağlayan New York'lu dokuma işçisi kadınlar, tarihin derinliklerinden bizlere nasıl savaşılacağını gösteriyor.

Bizler Türkiye ve Kürdistan'lı ezilen, sömürülen, baskı ve aşağılanmalara maruz kalan kadınlar olarak, 8 Mart'ta bulunduğumuz her alanda kapitalizme karşı savaş ve ayaklanma bayrağımızı daha da yükseltme göreviyle yüz yüzeyiz...

**DEVİRİMİN KADIN ORDULARI GÖREV BAŞINA!
YAŞASIN 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLARININ KAVGA GÜNÜ!**